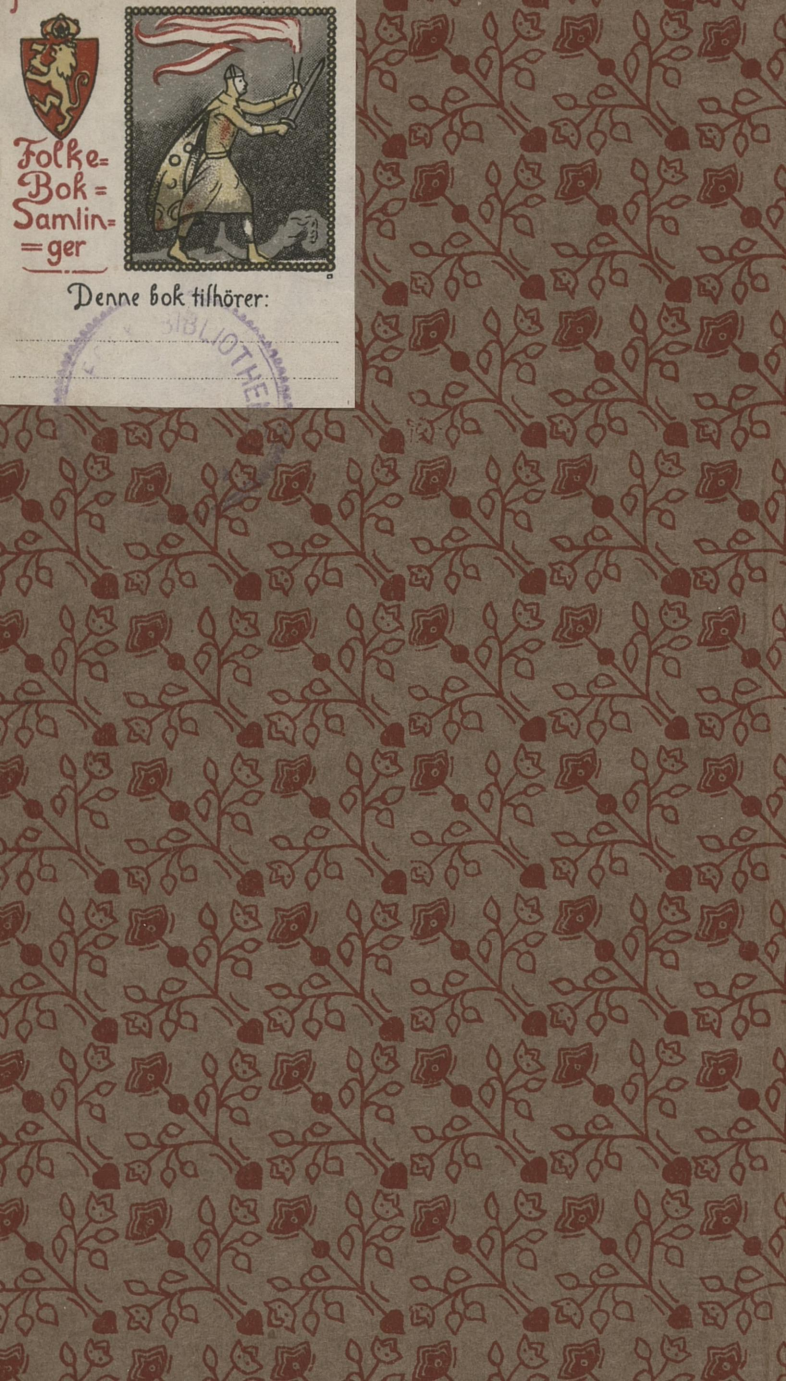
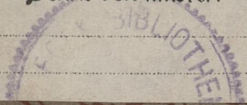

Folke-
Bok-
Samlin-
=ger

Denne bok tilhører:

MAGASIN

THRANE NANNA
BENTE HEIRES ROMAN

07030048276001

10
101

Stanna Thrane

DR

Gente Heires Roman

GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG

NANNA THRANE

BENTE HEIRES ROMAN

NANNA THRANE

BENTE HEIRES
ROMAN

KRISTIANIA OG KØBENHAVN
GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG

1915

498.

J412.62

Copyright 1915
by Gyldendalske Boghandel
Nordisk Forlag

Centraltrykkeriet, Kristiania 1915

INDHOLD

	Side
Første Kapitel: En huslig Scene	7
Andet Kapitel: Djævelens Værk?	22
Tredie Kapitel: Den første den bedste	27
Fjerde Kapitel: En Udvei?	36
Femte Kapitel: I Ventetiden	51
Sjette Kapitel: Naar Trommen gaar	57
Syvende Kapitel: Forberedelser	70
Ottende Kapitel: Bortførelsen	84
Niende Kapitel: Prestekonen	100
Tiende Kapitel: Flygtningerne	115
Ellevte Kapitel: Forsøg paa Forsoning	135
Tolvte Kapitel: Næste Sommer	143
Trettende Kapitel: I Prestegaarden	151
Fjortende Kapitel: Ved Bispevisitatsen	166

FØRSTE KAPITEL

En huslig Scene.

Det var bare i Graalysningen endnu, da de sad i fuld Virksomhed med Tillavningen af Julepølserne hos Kjøbmand Samuel Heires.

Praasen midt paa Bordet var sat op paa Speceriskrinet, for at den skulde lyse saa langt som muligt udover. Ude fra Køkkenet hørtes Duren af Hakkeknivene, som gik, men den kunde neppe overdøve Passiaren derinde, og det skjønt det overveiende var Jomfru Bente, som førte Ordet alene.

Husjomfruen og Malene var igrunden bare Tilhørere, men de var saa taknemlige Tilhørere, som nogen kunde ønske sig.

«Nei, jeg kan ikke glemme, hvor rart det var at se Moss igjen, som sagt, da

jeg kom kjørende igaarftes,» sagde Bente Heire. «Det var akkurat, som Husene havde minket i den Tiden, jeg havde været borte — det var rigtignok en hel Maaned, men minket kunde de da ikke gjort alligevel. Jeg syntes, de var saa bittesmaa og lave allesammen, kan dere tænke!»

«Jeg skjønner ikke, hvorfor du skulde synes, de var minket,» sagde Malene, hendes Halvsøster, lidt krænket.

«Jeg skal sige dig, det kommer af, at Christiania er saa storartet!» sagde Bente belærende. «Næsten alle Husene er to-etages, og alle Vinduerne er lige store og sidder i lige Rader som Perler paa en Snor! Det var ikke som her i Byen, at et Vindu er stort og moderne og et andet lidet med blyindfattede Ruder, og et sidder høit oppe paa Væggen og et andet lige nede ved Gaden.»

«Jeg trodde rigtignok, at Fars Hus saa velstandsmæssig ud alligevel!» sagde Malene endnu mere krænket, — hun syntes, Bente ikke kunde behøve at være fuldt saa vigtig, fordi hun havde været en Maaned i Christiania.

Inden Bente havde faaet Tid til at svare, var Døren til Dagligstuen gaaet op, og

Madame Heire stod paa det øverste af de tre Trappetrin, som førte op til Stuen.

«Er det nogen, som siger andet?» spurgte hun med et Blik ned over mod Bente. Hun havde nok hørt, hvad som var blevet sagt.

Bente erkjendte lynsnart for sig selv, at det havde været det pure skjære Skryt, naar hun havde sagt til Slægtningerne inde i Christiania, at hun ikke længer var ræd for sin Stedmor.

Hun havde hørt, at Madame Heire skulde være en Skjønhed, men det kunde hun slet ikke forstaa, hun syntes tvertimod, at hendes Stedmor var det styggeste Fruentimmer, hun havde set i sit Liv. Øinene var ganske gule i det hvide og grøngraa, hvor de skulde været blaa, og saa var det noget stramt ned over hendes krumme Næse og Munden, som Bente syntes var saa utækkeligt.

Madame Heire gjentog Spørgsmaalet, og Øinene blev mere hvasse, og Næsen strammet sig endnu mere nedover.

«Ikke jeg ialfald!» sagde Bente med god Samvittighed. «Jeg blev nok forundret over, at det ikke paa langt nær var saa

stort og svært, som jeg husket det, men det var saa pent at se det igjen. Og det saa rigtignok ikke ud som en Fattigmands Bolig! Tænk, jeg husket ikke, at Egetræsdøren var saa pen med Forsiringerne over, og jeg havde ikke før lagt videre Mærke til, at det var saa pent med de smaa buede Kjældervinduer med Jernsprinklerne for — og saa tykke Mure! Det saa rigtignok ud, som det var noget at gjemme i den Kjælderen! Og saa deiligt som det lugtet Julemad udenfor!»

Madame Heire gik bort til Vinduet og tog Tæppet væk fra det. Saa slukket hun Praasen, skjønt de sidste blege Stjerner endnu vistes paa Himlen, og en tynd Maane stod ret over Jeløen.

De to Døtre og Husjomfruen arbeidet paa Spræng — de havde paa Fornemmelsen, at Madamen var i «Krigshumør», som deres Nabo Berg pleiet at sige — og det skjønt det bare var anden Dag, hun var oppe igjen, og Visitterne snart kunde ventes.

Bente havde ogsaa en skyldbevidst Følelse af, at hun havde snakket med stor Fripostighed om sin Fars Hus, men hendes Hjerte var endnu fyldt af Glæden over

Hjemkomsten, derfor løb Munden saa let over.

Uden at sige et Ord gik Madame Heire ind i Stuen igjen.

«Iaften er det Consert hos Onkel,» sagde Bente, «det er noget andet end at sidde her og stoppe Pølser! Hvert Barn spille paa hver sit Instrument. Det var fuld Consert, det sagde alle, jeg har aldrig hørt saa yndig Musik. Ja jeg har jo ikke hørt andet end de smaa sørgmodige Melodierne, som Far finder paa selv om Søndagseftermiddagene.»

«Ja jeg glæder mig til at komme derind, naar jeg er blevet voksen,» sagde Malene.

«Jeg haaber da, at jeg maa komme derind en Gang til, før du blir voksen, for det Besøget hos Onkel er det morsomste, jeg har oplevet.»

«Jeg tror ikke, Mor liker, at dere snakker saa svært,» mente Husjomfruen.

«Det gaar like godt med Pølserne for det,» mente Bente. «Og saa kan du tænke, at Onkel har Vardøger! Hver Gang han var kommet til Hjørnet ved Torvet, saa tog det i Dørlaasen paa Gangdøren, og da sprang en af Barna ned og

lukket op for ham, og saa kom han gaaende lige efter.»

«Uf,» sagde Malene, «jeg synes, det er godt, at Far ikke har Vardøger, for jeg vilde være blevet ræd.»

«Ved du ikke, at det er bare gode Mennesker, som har Vardøger?» spurgte Bente. «Jeg troede ikke, at du havde været saadan en uvidende Unge! Jeg skulde bare have ønsket, at Far ogsaa havde havt det, for han er da et godt Menneske. Naar jeg skal gifte mig, saa vil jeg ogsaa have en Mand, som har Vardøger, for det er saa morsomt!»

«Du er ikke blevet fornuftigere derinde i Christiania,» sagde Husjomfruen leende. «Det er ikke værdt, at du gjentager sligt Tøv, saa nogen anden hører det.»

«Det er ikke Tøv, men mit ramme Alvor, jeg gifter mig aldrig med en Mand, som ikke har Vardøger!» sagde Bente og slog i Bordet, saa Pølsedeigen skvat.

Hendes Stedmor hørte det inde i Stuen og saa forfærdet paa sin Mand.

«Jeg tror, Pigebarnet er blit aldeles besat derinde hos din Fætter,» sagde hun. «Gal var hun før, men nu er hun ti Gange værre! Jeg havde bestandig imod dette

Besøget, for det var noget, jeg kunde tænke mig, at det bare vilde sætte Bente Fluer i Hovedet. Men du var rent opsat paa det.»

«Min Fætter er baade en rig og en snil Mand,» sagde Far Heire. «Skulde vi støde ham ved at sige nei, naar han sender en venlig Indbydelse? Vil du ikke, at Malene skal reise derind heller, naar hun er blit voksen?»

«Malene?» gjentog hans Kone, «det er en ganske anden Sag. De to er som Nat og Dag. Ved du, hvad Bente har fortalt, at en af Sønnerne gik og lavede Melodier bestandig, og naar en Melodi kom over ham, saa sprang han afsted for at spille den med det samme, og det hændte, at han sprang fra Spisebordet, og det hændte, at han sprang op midt paa Natten og begyndte at spille i Salen ovenpaa. Kalder du det et Ordenshus? Du laver ogsaa Melodier, men du bærer dig ikke saadan ad.»

Hendes Mand sukket bare.

Hun lukket paa Døren.

«Munden gaar som en Pepperkværn paa dig,» sagde hun. «Kan du tænke, at det gaar an at arbeide, naar du holder paa

saan? Lad mig se paa den Pølsen, du har der — den er altfor løst stoppet, det var nok det, jeg kunde tænke, det er ikke Alvor i dig. Du er flink nok til at bruge din Mund, Bente, og dine Ben ogsaa — det er dine Hænders Arbeide, det skorter paa. Kjender du ikke det gamle Ord: Man skue Mø ved et Deigetrug og ikke i en Springdans. Lad mig se paa din ogsaa,» sagde hun til Malene. «Den er akkurat, som den skal være, Guldet mit! Du gjør sandelig Skam af din store, lange Søster!»

Hun gik ind igjen i Stuen, og de fortsatte sit Arbeide en liden Stund i Tausshed. Saa hvisket Malene: «Fortæl lidt mer om Onkels Hus.»

Og Bente kunde ikke modstaa Fristelsen.

«Ja det er nok mere, jeg kunde fortælle,» sagde hun, «for det er det, som er værre, end at Onkel har Vardøger.»

«Hvad kan det være?» spurgte Malene ivrig.

«Det er det, at han har været skindød.»

«Skindød!» skreg Malene, «det er det frygteligste, jeg har hørt. Fortæl om det.»

«Det var strengelig forbudt alle at nævne et Ord om det,» sagde Bente, «men den ældste af Døtrene fortalte mig det alligevel en Aften, efter at vi havde lagt os. Jeg skal ogsaa fortælle dig det i Aften.»

«Kan du tænke, at jeg tør høre det i Aften? Jeg vil ligge inderst ved Væggen iaften, for jeg er saa sikker paa, at jeg vil blive ræd bare ved, at jeg kommer til at tænke paa det.»

«Det kan du godt. Jeg skal sætte Omhænget sammen med en Knappenaal, saa er jeg ikke ræd. Ja nu kan dere alligevel faa høre, hvordan det gik til. Onkel havde været død i to Dage og laa ovenpaa i den store Salen, og de andre holdt paa at ordne alle Ting til Begravelsen. Nede i Kjøkkenet brændte de Kaffe, og Lugten af Brændingen trængte op. Den ældste af Døtrene stod og hængte op nye Gardiner, saa syntes hun, at hun hørte, at noget rørte sig, og da hun snudde sig om, fik hun se, at den Døde havde reist sig.»

«Nei men kan det være sandt?» skreg Malene.

«Jo det er ganske sandt,» sagde Bente,

og i Iveren glemte hun at fortælle med hviskende Stemme. «Hans Datter besvimte og faldt ned af Stolen, som hun stod paa, og hans gamle Mor hentet Tæpper og lagde over ham saa fort hun kunde, for at han ikke skulde mærke, at han laa i en Ligkiste. Og saa bar de ham ind i hans Soveværelse.»

«Far har aldrig hørt det,» sagde Malene.

«Nei, Onkel taaler ikke, at nogen snakker om det. De trodde, det var Kaffe-røgen, som vækket ham tillive.»

«Du har lovet, at jeg skal faa ligge inderst ved Væggen,» sagde Malene.

«Javist skal du faa ligge inderst ved Væggen,» forsikret Bente, «tror du ikke, jeg holder Ord?»

Hun spidset pludselig Øren, hun havde hørt Strikkepindene i Madame Heires Strikketøi klirre mod Bordpladen, som om det blev kastet.

Hurtig snappet hun Malenes Pølse og kastet sin egen til hende.

Der stod Madame Heire ganske rigtig. Hendes Ansigt spaadde Uveir, det kunde Bente se gjennem sine sænkede Øienlaag.

«Du har kanske glemt, at vi ikke pleier at taale Ulydighed her i Huset?» spurgte hun med en Stemme, som hørtes uhyggelig rolig.

Hun gik hen til Bente og saa paa Pølsen.

«Nu er den naturligvis for haardt stoppet, den er som en Sten. Men det var ikke andet at vente, saa tankeløst, som du arbeider.»

«Men det er jo Malenes!» raabte Bente. «Jeg tog den for at se, hvordan en Pølse skal være!»

Madame Heire blev mørkerød.

«Tror du, jeg lar mig spille paa Næsen, saa tar du feil!» skreg hun ubehersket, og i samme Nu suste en Ørefig ned over Bente.

Saa vendte Madame Heire sig til sin Datter.

«Jeg skal vænne dig af med at gaa i Ledtog med Bente,» sagde hun og uddelte nok en Ørefig.

Malene undskyldte sig grædende med, at hun ikke kunde for det. Bente var halvt sanseløs efter Ørefigen, men hun opfattet, at den Skjændepreaken, som nu blev udgydt over hende, den overgik alle

de Skjændeprækener, hun hidtil havde faaet.

Havde Madame Heire været rød, da hun begyndte, saa blev hun desto mere hvid siden. Hun var nærved at daane. Hendes Mand og Husjomfruen maatte mere bære end leie hende ind til hendes Værelse. Og idet Samuel Heire gik, sendte han sin Datter et Blik saa bedrøvet og bebreidende, at hun syntes, det var, som han havde sagt: Ved du ikke, hvor jeg afskyr Ufred?

Skrækslagen hørte Bente, hvordan hele Huset kom i Forstyrrelse, en løb efter Mor Olsen og en efter Doktoren, og for Sikkerheds Skyld blev der med det samme sendt Bud efter den nye Barber og Aarelader, som nylig havde bosat sig i Byen. Ved pludselig paakommen Sygdom var det vel Aareladning, man maatte gribe til, mente Husjomfruen.

«Jo det blev Hjemkomst,» sukket Bente fortvilet.

Det var en Befølgelse, da alle, som der var sendt Bud til, begyndte at indfinde sig. Især var Mor Olsen tillidvækkende, saa god og tyk og blid, som hun var.

Og siden, da Mor Olsen kom ind for at drikke Kaffe, lagde hun sin tykke, bløde Haand paa Bentes Hoved og sagde: «Det staar da til Liv.»

«Men den nye Reverungen vor?» spurgte Malene bekymret. «Hvordan gaar det med den, naar Mor er syg? Jeg hørte, Mor sagde, at den vist vilde sætte Livet til.»

«Aanei da!» mente Mor Olsen. «Han er da ikke sligt et Persilleblad heller! Men han blir kanske lidt grætten en Dags-tid eller to, det er det eneste.»

Men da de var gaaet alle og hendes Far var gaaet derind igjen, da blev det en Snakking inde fra Madame Heires Værelse. Den lille skreg lidt af og til, men ellers var det Madammens Mund, som gik. Det spaadde ikke godt, tænkte Bente.

«Hvad kan det være mon?» spurgte hun ængstelig.

Det gjorde hende ikke mindre bekymret, at Malene sagde: «Det maa vel være dig, de snakker om. Jeg synes ikke, du behøver at være saan, fordi om du har været i Christiania.»

Hendes Far kom ind og gik hen til hende og greb hende haardt om Haandleddet.

«Bente,» sagde han, «jeg vil have Fred i mit Hus. Forstaar du det?»

«Ja, Far,» sagde hun beklemt.

«Derfor har jeg gjort det Løfte, at du skal gifte dig med den første, som frier til dig.»

«Den første den bedste,» mumlet hun fortvivlet, «hvem kan vide, hvad det kan bli for en?»

«Det er det samme, dette gaar ikke an længer. Var det ikke to Liv, som blev sat paa Spil ved din utrolige Uforskammethed og Frækhed? For det mener din Mor, at hendes Liv var i den største Fare, og var hun død, saa havde vi vel neppe kunnet holde Liv i et Barn, som ikke er stort over en Uge gammelt.»

«Er det hende, Far har gjort det Løfte til?» spurgte Bente.

«Ja,» sagde han. «Og nu kan du gaa ind til hende og bede om Forladelse.»

«Kan jeg ikke faa snakke med Far?» spurgte Bente ydmyg med et Blik paa Malene. «Bare lidt?»

«Nei,» sagde han kort. «Jeg vil ikke ha mere Snak! Gaa øieblikkelig.»

«Jo det blev da Hjemkomst, som sa seks!» mumlet Bente, idet hun gik ind til sin Stedmor for at bede om Forladelse.

af J. J. Bert

B. B.

ANDET KAPITEL

Djævelens Værk?

Baade Mor Olsen og andre, som maatte ansees for mere kyndige end almindelige Mennesker, havde udtalt som sin Formening, at Trommehinden var sprunget paa Bente ved den Ørefig, hun fik Dagen efter at hun var kommet hjem.

Hun havde forgjæves forsøgt at faa tale alene med sin Far. Det var først, da Madame Heire var ude igjen og var paa Barselvisit hos en Veninde, at Bente uformærket kunde gaa ind paa Kontoret til ham.

«Er Far alene?» spurgte hun forsigtig og gløttet paa Døren.

«Ja, jeg er nok alene, men jeg tror, at det er høist urigtigt, at jeg hører paa dine Klagemaal, for jeg ved, hvad du vil, Bente-mor!»

«Men jeg har jo ikke snakket alene med Far, siden jeg kom hjem fra Christiania. Dette er første Gang.»

«Det er heller ikke nødvendig,» sagde han. «Jeg begynder at tro, at det er det, som gjør dig saa opsætsig og uregjerlig, at du faar Lov til at fremkomme med disse evindelige Klager.»

«Hvis jeg ikke af og til kunde snakke med Far og sige min Hjertens Mening, saa tror jeg, at jeg kom til at springe i Luften som en anden Krudttønde,» sagde Bente. «Og det af bare indestængt Sinne!»

«Dit Sinne er slet ikke saa vel indestængt bestandig, min kjære Datter!» sagde han. «Og siden du selv opsøger mig, saa vil jeg benytte Anledningen til at formane dig til en anden Opførsel, ellers kan det aldrig gaa dig godt. Hvad synes du om at tage Malenes Pølse og udgive den for din egen for at føre din Mor bag Lyset? Det er en Uforskamethed og Dristighed uden Sidestykke! Jeg tror, at Besøget i Christiania har gjort dig værre end før, og jeg er ræd for, at du har indsuget mange farlige Lærdomme derinde. Min Fætter skal være en Mand,

som sværmer for Frihed og denslags og endogsaa hylder Oprørerne i Frankrige, har jeg hørt siden. Havde jeg vidst det før, saa havde jeg aldrig ladet dig reise.»

«Jeg kan ikke nægte, at jeg føler mig ligesom mere modig, naar jeg tænker paa vore Slægtninge derinde,» indrømmet hun. «Men kan jeg ikke faa Lov at forklare Far, hvordan det gik til, at jeg fandt paa at ombytte Pølserne?»

Han betænkte sig.

«Saa skynd dig da,» sagde han.

«Det var engang ifjor Vinter, at hun tog feil af Malenes Linsøm og min — det var, da vi sydde Skjorterne til Far — den var ombyttet af Vanvare, men jeg tror, det var Djævelen selv, som havde byttet om Skjorterne!»

«Sludder, Bente! Djævelen har nok andet at gjøre.»

«Ja men nu kan Far selv høre! Da hun stod og saa paa hvert Sting i Malenes Søm, som hun mente var min, og sagde, at alt var stygt og sjusket, og at jeg skulde sprætte op, og hun saa roste min egen — som aldrig havde hændt før — og jeg bagefter forstod, at hun havde

forvekslet de to Skjorter, da blev jeg saa sint, at det kogte i mig! Derfor tror jeg, at det er Djævelen selv, som har faaet istand den Forbyttningen. Og siden har jeg gjort det med Vilje to Gange til for at narre hende til at rose det, jeg har gjort. Hvorfor jeg gjør det, ved jeg ikke, for jeg har ingen Fornøielse af det — jeg synes, det er saa forargeligt, at jeg næsten ikke kan styre mig! For mine Attersting ligger som en liden Perlerad bortover, som Far selv kan se.»

«Man skal ikke rose sig selv, Bente.»

«Men jeg kan ikke godt lade være at se det — og det er aldrig nogen anden, som roser mig. En anden Sag er det med Indringen — hvis det bare var den hun klaget paa saa — for at indre er det værste, jeg ved. Det kan nok Far ogsaa forstaa, for snart blir det for bredt og snart for smalt.»

«Jeg ved ikke, hvad det er at «indre», Bente,» sagde han smilende.

«Ak! ikke tror jeg, Mændene ved, hvor godt de har det!» sukket hun.

«Ja gaa nu med dig!» sagde han og stak noget i Haanden paa hende.

Hun klemte fast om det, sandelig var

det ikke Kandissukker — og et noksaa stort Stykke ogsaa!

Hun vilde takke, men han lukket op Døren og puffet hende ud.

Der stod Malene og saa paa dem.

«Nu haaber jeg, du husker mine Formaninger,» sagde han barskt. «Ellers vil det gaa dig ilde!»

«Jo da! jeg husker altsammen,» sagde Bente og smilte til ham.

TREDIE KAPITEL

Den første den bedste.

Til Bentes Forundring gik den ene Uge efter den anden, uden at nogen Frier meldte sig. Saa glædeligt som det var, saa kunde hun alligevel ikke andet end finde det aldeles ubegribeligt.

«Har Far ikke sagt nogenting om det Løfte, Far ved?» spurgte hun forsigtig.

«Ikke jeg,» sagde han undvigende.

«Men hun maa ha sagt noget — eller er det en eller anden Plan, hun har, mon?» tænkte Bente grundende.

Var det først kommet ud, at den første den bedste, som vilde have hende, kunde faa hende, saa skulde man da tro, at der maatte findes en, som vilde. Hendes Far var da en velhavende Mand. Og hun selv var virkelig pen. Hun saa sig ofte i det lille Speil over Kommoden, og hun mente,

at ikke hendes værste Fiende kunde sige andet, end at hun var pen. Haaret var brungult og tykt — brusende og lidt krøllet var det, hvormeget hun glattet paa det. Og Huden var lys og frisk, og pene lyseblaa Øine havde hun og en fin, lidt krum Næse og en rød Mund. Da Cousine Louise skrev til hende for at gratulere sidste Geburtsdag, kaldte hun hende: «Min rød-læbede Bente!» Og Cousine Louise havde spillet Comedie ogsaa, saa hun forstod sig da paa det.

Hun var vakker nok for hvemsomhelst, det kunde det ikke være nogen Tvivl om, men alligevel var hun ikke uden Bekymring, for hun var ikke noget videre kvindeligt, det havde hun hørt ofte, og det kunde hun nok forstaa selv ogsaa. Naar hun tænkte paa Byfogdens Lise, som smilte med nedslagne Øine og Hodet paaskakke, saa var det ikke vanskeligt at se, at kvindeligt Ynde eiet ikke Bente Samuelsdatter Heire mer end Katten. Ja kanske ikke saapas som en Kat engang. For hun var «bardus», og det var da ikke en Kat. Det var noget, som ingen kunde begribe hvad var, men som kaldtes «Herretække» — det havde hun vist ikke heller. Men Ma-

lene havde det da, for hun havde ofte hørt, at Herrer havde sagt, naar de saa Malene: «Det skal bli min anden Kone.»

Men saavidt hun kunde huske, havde aldrig nogen sagt det om hende, og om de havde likt hende, saa maatte de jo have sagt det, som de pleiet at sige, naar de likte et Pigebarn.

Nei hun var nok for «bardus».

Det var jo ikke morsomt, at det ikke fandtes nogen, som vilde have hende.

«Men jeg blaaser i det!» trøstet hun sig selv. — — —

En Dag over Jul kom Jomfru Engelsen paa Visit og fortalte blandt andet, at hun skulde reise og besøge sin gifte Søster i Sverige, saa snart Føret blev mere fremkommeligt, og hun kunde faa Rejsfølge.

Madame Heire spurgte, om hun vilde tage med et Brev til en Slægtning, hun havde paa de Kanter, og Jomfru Engelsen lofte at underrette hende betids, naar Reisen var bestemt.

Allerede samme Eftermiddag begyndte Madame Heire paa Brevet til sin Slægtning. Det gik ikke ofte paa, at hun skrev, og Bente saa det med en egen Beklemmelse.

Hun gik ind paa Kontoret til sin Far og hvisket: «Du skal se, hun vil ha mig ud af Landet!»

«Det kan jeg ikke tro,» sagde Samuel Heire, men det hørtes ikke, som han var ganske sikker.

«Bare vent!» sagde Bente. «Jeg er vis paa, at det er det, hun vil. Men det skal vi bli to om, tænker jeg!»

«Bevares for nogen Øine du sætter op, Bente! Du behøver da ikke straks at se Spøgelse, fordi din Mor skriver til en svensk Cousine!»

«Jeg er saa vis paa, at hun fortæller baade om Fars Velstand og om det Løfte, Far har maattet gjøre — for at faa Fred i Huset!»

Hun skyndte sig ud for at slippe at høre nogen formanende Ord, som han vel vilde have sagt hende. — — —

Da Tælen var gaaet af Jorden, reiste Jomfru Engelsen i godt Reisefølge til Sverige og havde med baade Madame Heires Brev og adskillige andre Breve.

Et Par Maaneders Tid efter kom hun tilbage og havde med omtrent ligesaa mange Breve som Svar og deriblandt et til Madame Heire og ogsaa et til S. T. Seign. Samuel Heire.

Bente saa med Forfærdelse, at begge Forældrene gik ind paa Kontoret med Brevet.

«Nu er min sidste Time slagen!» raabte hun til Malene, som kom styrtende ind paa hendes angstfulde Udraab.

Bente kastet sig grædende om Halsen paa hende.

«Har du slugt en Knap?» stammet Malene rædselsslagen, for det havde nyelig hændt med et Barn, hun kjendte.

Jomfruen og gamle Aasille, som havde været Bentes Barnepige, kom ind fra Kjøkkenet og spurgte, hvad som var hændt?

Men Bente græd og gav ikke andet Svar, end at hendes sidste Time var slagen.

I sin Forskrækkelse vilde Jomfruen tilkalde Forældrene og gik mod Kontordøren, men idetsamme gik Døren op, og Madame Heire stod der med et Brev i Haanden og sagde høitidelig: «Bente, din Fader vil tale med dig i Anledning af en vigtig Sag.»

Bente tørret Taarerne og gik derind.

«Min kjære Datter, jeg har modtaget et meget vigtigt Brev,» begyndte Samuel Heire, «og da det angaar dig» —

«Jeg ved det,» afbrød Bente ham kort.
«Ved du det?»

«Ja, jeg er ikke dummere,» sagde hun.

Madame Heire bruset op. «Er det en Maade at svare sin Far paa?» sagde hun forarget. «Du fortjener ikke den store Lykke, du har gjort, det er sikkert og vist.»

«Hør paa mig, Bente, uden at afbryde mig,» sagde Samuel Heire rolig. «En anseet og velhavende svensk Prest anmoder om at faa dig til sin Ægtehustru. Jeg tror neppe, du kunde vente at gjøre et bedre Parti. Han er vistnok Enkemand med ni Børn, men de to er allerede gifte, og det kan da ikke regnes for mere end syv. Og netop fordi du er ung og barnagtig, er det heldigt, at han er en ældre fornuftig Mand.»

«Ja jeg skulde mene, det er heldigt!» udbrød Madame Heire. «Du har sandelig skudt Papegøien! Om man kan sige, at han ogsaa er heldig — ja det er en anden Sag.»

«Presten giver meget nøiagtige Oplysninger om sine Forhold,» vedblev hendes Far. «Han fortæller, at han har fem og tyve klavebundne Fæ, syv Heste, trediv

Smaafæ samt tilsammen henved halvtresindstyve Høns og Ænder. Og den halve Del af Prestegaarden, som han selv bekoster vedligeholdt, den er i udmerket Stand, mens den anden Halvdel, som Menigheden er forpligtet til at vedligeholde, den er en Skam for samme Menighed. Videre har han gode Beholdninger baade af Lintøi og Sengklæder saavel Ædderdunsdyner som simple Gaasedunsdyner, hvorfor lidt Kontanter vilde være ham kjærere end Brudeudstyr.»

«Faar han det?» spurgte Bente.

— Samuel Heire saa paa sin Kone.

«Ja jeg tror næsten, at jeg vil raade dig til at gjøre det,» sagde hun. «Saa kan Malene faa Bentes Udstyr i Tillæg til sit eget. Selv det allermindste Beløb i Kontanter vil være ham kjærere end flere af de Ting, som han har i Overflod af iforveien.»

Bente begyndte pludselig at le.

«Lad ham bare ikke faa Pengene forud!» sagde hun.

«Nei selvfølgelig ikke,» svarte hendes Stedmor, «vi vil da se dig som Prestens ægteviede Hustru først.»

Bente saa sin Stedmor fast i Øinene og

sagde langsomt og eftertrykkeligt: «Det skal aldrig i Evighed ske!»

Madame Heire veg formelig tilbage, hun var ikke vant til Modstand hverken af sin Mand eller sine Børn. Hun spurgte sig selv forfærdet, hvor hun havde havt sine Tanker henne, at hun havde ladet Bente gaa hjemme saa længe istedetfor at faa hende bortgiftet, før hun var vokset dem alle over Hodet. For det var en farlig Karakter hos Pigebarnet, det havde hun bestandig vidst.

Da hun var kommet sig lidt, saa hun paa sin Mand og spurgte udfordrende: «Finder du dig i dette ogsaa?»

«Din Mor har Ret,» sagde han, «du opfører dig høist respektstridig og daarligt. Jeg havde rigtignok ventet, at du vilde været taknemlig og glad over dette Tilbud. Du maa se Sandheden i Øinene, Bente, og det er en Sandhed, at du vanskelig vilde gjøre et nogenlunde bra Parti her, hvor du med Rette er kjendt for at være vanskelig — for ikke at sige umulig — at staa i Baas med, som det heder. Vi har været sammen med din tilkommende Ægtemand engang i et Bryllup paa Fredrikshald. Jeg kan ikke sige,

at jeg husker ham, men Jomfru Engelsen og din Mors Cousine bekræfter, at alle Oplysninger er rigtige. Du kan betragte Sagen som afgjort. Nu kan du gaa.»

«Hvorhen jeg vil?» spurgte Bente.

«Ja værsaagod; som forlovet Pige kan du faa lidt mere Frihed.»

FJERDE KAPITEL

En Udvei?

Bente tog paa sig Kysen i en Hast — hun var ræd for, at Tilladelsen kunde blive taget tilbage. Hun vidste ikke, hvor hun vilde hen — hun tænkte bare paa, at hun vilde faa Lov at græde i Fred og Ro.

Hun gik fort gennem Byen, og da hun havde det sidste af Smaahusene bag sig, overlod hun sig ganske til Fortvivlelsen. Hun havde nok sagt, «det skal aldrig i Evighed ske» — og det var vist en Ed —, men hvad hun skulde gjøre for at forpurre det, var mere, end hun kunde skjønne.

Hun havde sat sig paa et Klyveled ved Gjærdet for at tænke over sin sørgelige Stilling og studere paa, om det var nogen-slags Udvei, men hun kunde ligesaa godt lade være at tænke, hun kunde ikke gjøre andet end græde.

Hun havde ikke siddet der længe, da

hun hørte en Hest komme travende søndenfra. Hun saa ikke op — ikke rettere, end hun kunde skjønne, maatte det være Tønnes Nordby fra Huul. Det var akkurat Magen til hans blakke Hest, og Rytteren var saa kjæk og rank — akkurat saa sad Tønnes Nordby tilhest og ingen anden paa disse Kanter.

Havde det ikke været, fordi hun var saa forgrædt, saa vilde hun været glad over at møde ham, men nu syntes hun, at det var altfor leit, at han skulde se hende saa forgrædt. Hun gik over Klyveleddet og lod, som hun var aldeles optaget af at finde Bringebær blandt alt det Smaakrattet, som stod oppe i Stenrøsen.

Men hun kunde høre, at Hesten kom nærmere og nærmere, og tilsidst, at den pludselig stanset. En underlig Forventning greb hende, vilde han kjende hende eller ikke? Ønsket hun, at han skulde kjende hende, eller var hun angst for, at han skulde kjende hende?

«Goddag Jomfru Bente,» sagde han venlig. «Det var uventet at træffe Dem herude paa Landeveien. Men hvad er det, De er saa bedrøvet for? De kan vist spare Deres Taarer?»

Bente gik over Leddet og hilste.

«Jeg skulde ønske, jeg havde nogen, som kunde hjælpe og raade mig,» sagde hun nølende.

«De har jo Deres Far,» sagde han forundret.

«Kjender De ikke min Stedmor da?» spurgte Bente.

«Jo, jovist,» sagde han. Det var jo vel kjendt, at Samuel Heire var en stor Tøfeldanser.

«Hvad er det da for Modgang, De har, lille Jomfru?» spurgte han.

Hun syntes saa godt om, at han kaldte hende lille Jomfru, men alligevel begyndte hun at græde paanyt, da hun svarte: «Det er saa slemt, som det kan være, for jeg skal giftes bort til en svensk Prest med det allerførste — en, som har ni Børn.»

«De vil nok snart finde Dem i det uundgaaelige,» sagde han trøstende. «Det er jo en Mangfoldighed af unge Piger, som blir bortgiftet mod sin Vilje, men man hører ikke andet, end at de finder sig i sin Skjæbne, naar en Tid er gaaet. Det vil gaa Dem ligedan, Jomfru Bente.»

«Da kjender De mig ikke, Seigneur Nordby!» sagde hun med lynende Øine.

«Jeg er et levende Menneske og ikke en Ting, som kan skifte Eiermand naarsomhelst! Før jeg vil tilhøre denne fremmede Mand og reise med ham ud af mit eget Fædreland — ja før vilde jeg heller, at De skulde ride afsted med mig for at putte mig ned i Vandsjø!»

«Snak ikke saa letsindig,» sagde han alvorlig. «Men jeg skulde ønske, jeg kunde hjælpe Dem!»

«Det kan De!» sagde hun bestemt.

«Men hvorledes?»

«Ja det ved jeg ikke,» sagde hun. «Men kan De ikke tænke over det?»

«Jo, jeg lover, at jeg skal tænke over det,» sagde han. «Om en Uge idag kommer jeg til Byen igjen, og da skal jeg komme indom til Deres Far.»

«Det passer udmærket!» sagde hun. «Da er det netop Madame Bergs Geburtsdag, saa min Stedmor er der. Jeg synes rent, at jeg levner op igjen!»

«Hav ikke for store Forhaabninger til det,» sagde han forsigtig.

Men Bente lo og svarte: «Jeg kan virkelig ikke gjøre for det, men jeg er saa glad, som om jeg havde faaet en stor Foræring. Det har jeg jo ogsaa: Jeg har

Deres Ord. Og en Mand er en Mand, og et Ord er et Ord, heder det jo.»

«Det er vel saa, Deres Far siger ogsaa,» indvendte Nordby. «Kan vi følges ad et Stykke indover?»

«Jeg tænker, det gaar an saa langt som til Skomageren,» sagde hun, «men det er vel ikke værdt, at jeg gaar forbi noget Vindu i Følge med Dem.»

Hesten gik Skridt for Skridt, og Bente gik ved Siden af. Hun smilte pludselig. Nordby skulde bare vidst, hvad hun tænkte! Det tænkte hun, at om hendes fremmede Brudgom havde lignet Nordby, saa skulde hun været vel fornøiet med ham alligevel, skjønt han havde ni Børn!

«Faar jeg Lov at spørge Dem om noget, som jeg har tænkt saa svært ofte paa?» spurgte hun ængstelig.

«Hvad er det, De har tænkt paa da?»

«Er det sandt, at De var paa Kirkegaarden om Natten og sad ved Deres Kones Grav Aarsdagen for Brylluppet?» spurgte hun.

Han betænkte sig lidt og saa paa hende.

«Ja, det er sandt, lille Jomfru,» sagde han.

«Tænk, om De havde seet noget,» udbrød hun forfærdet.

«Det var ingenting, jeg mere ønsket,» svarte han.

«Og gjorde De det?» spurgte hun.

«Nei, det faldt et Blad af en Rose paa Graven ved Siden af. Og saa faldt det et og et flere Gange. Det var det eneste, som rørte sig. Men det var næsten, som den var levende, — det mest levende.»

Bente gik nærmere hen til Hesten.

«Jeg har tænkt paa Dem bestandig siden,» sagde hun bevæget. «Næsten bestandig.»

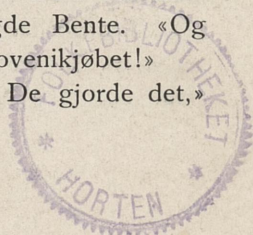
«Det er snilt af Dem, lille Jomfru,» sagde han.

«Barnet lever jo og trives vel?»

«Det lever nok, men det trives ikke rigtig,» sagde Norby. «Hun kan hverken gaa eller snakke, skjønt hun er over aars gammel. Men det er vel ikke at vente heller af et Barn, som er blit moderløs, da det var en Uge gammelt.»

«Jeg forstaar ikke, hvordan jeg kunde faa Mod til at snakke til Dem om mine egne Bekymringer,» sagde Bente. «Og forlange Hjælp af Dem ovenikjøbet!»

«Det glæder mig, at De gjorde det,»

sagde han. «Naar jeg bare kunde finde en Udvei for Dem, saa vilde det glæde mig endnu mere.»

«Aa, jeg føler mig forvissat om det!» sagde Bente. «Det var et godt Omen, at jeg mødte Dem. Al Bekymring og Angst har forladt mig. Men nu er det ligesaa godt, at De rider fra mig, før vi kommer forbi Skomagerens Vinduer.»

Bente stod ved Veikanten og neiet saa smilende og fornøiet, at Nordby næsten følte sig foruroliget.

«Bare jeg ikke har lovet Dem det umulige, lille Jomfru,» mumlet han, idet han satte Hesten i raskt Trav igjen.

Det pludselige Omslag hos Bente forskrækket næsten Madame Heire.

«Bare det ikke er noget under?» sagde hun til sin Mand. «Det er næsten ikke naturligt for en ung Pige at tage det saa.»

«Det er jo bare bra, at vi slipper Graad og Lamentering,» sagde Samuel Heire. Han tænkte sig, at kanske Bente var kommet til Fornuft og selv havde indseet, at det var godt at komme væk fra de idelige Stridigheder med sin Stedmor.

Svaret til Presten blev sendt første Postdag. Det var ikke værdt at vente

paa en Leilighed i en saa vigtig Sag. —

— — —
Bente imødesaa Ugedagen for Mødet med Nordby med stor Spænding.

Da Dagen endelig var oprunden, gik hun som i Feber af Angst, for at han skulde komme, inden hendes Stedmor var gaaet.

Endelig seilede Madame Heire majestætisk ud af Døren iført den nye Kjole, som hun fik til Geburtsdagen ifjor, og Silkesaloppen med Fryndser om og carmosinrød Silkehat.

Bente gik alt i et ud i Gangen og saa efter ham, og da hun endelig opdaget ham, sagde hun til Malene: «Seigneur Tønnes Nordby fra Huul kommer ridende borte i Gaden. Hvis han kommer paa Visit hid, saa tænker jeg, det er bedst, at bare jeg, som er voksen, gaar ind i Stuen og snakker med ham.»

«Hør paa den Vigtigperen!» sagde Malene stødt. «Men jeg skal slet ikke komme ind, naar du tror, han ikke vil se mig, fordi jeg ikke er konfirmeret!»

Det var bare saa vidt, at Døren var lukket efter Nordby, da hun ventet, at han vilde fortælle hende noget, men han

sagde ingen Ting, bare spurgte, om hendes Far var hjemme.

«Hvad har De fundet paa for at redde mig fra den svenske Prest?» spurgte hun tillidsfuldt.

«Ja, jeg kan ikke skjønne, at det er andet end en eneste Ting, som kunde hindre det,» sagde han nølende, «og det er et andet Giftermaal — hvis De da synes, at det var at foretrække.»

«Et andet Giftermaal!» raabte hun.

«Ja da kunde det jo være en Mulighed for, at Deres Forældre vilde afstaa fra det første — om De heller vilde det.»

«Det kom an paa, hvem den anden var,» sagde hun.

«Om det var mig?» spurgte han smilende.

Bente blev maalløs af Forbauselse.

«Jeg har tænkt baade frem og tilbage, men jeg kan ingen anden Udvei finde,» vedblev han. «Og jeg maa jo før eller senere faa en Kone, som kan forestaa mit Hus og tage sig af det lille Kryb i Vuggen. Jeg skjønner mig jo ikke paa det, men det ser jeg da, at Barnet ikke trives og ikke vokser og ikke kommer sig, som det skulde. — De er kanske forundret

over, hvad jeg foreslaar, Jomfru Bente, men hør, hvad jeg har at sige til Forklaring. Har De seet en Urt spire under Muld, trods Forhindringer af baade Jord og Sten, og strække sig fremover mod Solskinnet.»

«Det har jeg seet mangen Gang,» sagde hun.

«Men De har kanske ikke erfaret endnu, at Menneskene er ligedan?» spurgte han. «Ubevidst vil de arbeide sig frem gennem Sorgens Muld mod lidt Lys og Solskin. Jeg siger ikke længer: i mit Hus skal Sorgen herske alene. Som en forkommen Plante vil jeg gribe efter det Solskin, som Skjæbnen synes at forunde mig. Jeg er træt af Ensomheden. Kommer jeg ind i Stuen, saa er det tomt der, og kommer jeg ind i Sovekammeret, er det tomt der, og har jeg seet eller hørt noget, som jeg vil fortælle, saa har jeg ingen at sige det til. Jeg har i det sidste tænkt paa at gifte mig igjen — saa havde jeg da ialfald et Menneske, som var i Værelserne, og som jeg kunde snakke til.»

«Og det er ligegyldigt, hvem det er?» spurgte hun og blev forundret over, at hun skjalv lidt i Stemmen.

«Ja.»

Det blev en liden Pause.

«De har ikke svaret,» begyndte Nordby.
«Hvis De vilde foretrække mig, saa skulde jeg forsøge paa at bevæge Deres Far til det. Det maa da ialfald være bedre at have bare en liden Steddatter end ni Stykker.»

«Men de to er allerede gifte,» sagde Bente, «saa det kan ikke regnes for mere end syv.»

«Det forandrer jo Sagen,» sagde Nordby smilende.

«Og saa har Manden mindst tredive klavebundne Fæ, halv hundrede Smaafæ, hundrede Høns, Ænder, Gjæs, Kalkuner, Overflod af Ædderduns Dyner, Silketæpper, Sølvskeer —»

«Hvad er det da at betænke sig paa!» afbrød han hende.

Hun slog pludselig Hænderne for Ansigtet.

«Jeg tror, jeg er gal!» stønnet hun.
«De kan da skjønne, at jeg ikke mente det!»

«Hvad mente De da egentlig, Jomfru Bente?»

«Det ved De,» sagde hun.

«Nei,» sagde han, og hun syntes, at

han smilte lidt ondskabsfuldt. «De maa sige, hvad De mener, med rene Ord!»

«Jeg mener,» sagde hun ydmyg og ledte efter Ordene. «Jo, jeg mener, at hvis De vil have mig, Seigneur Nordby, saa vil jeg være meget taknemlig.»

«Saa gaar jeg ind paa Kontoret til Seigneur Heire og prøver min Lykke.»

«Jeg maa sige en Ting til,» hvisket hun alvorlig, «jeg vil forsøge at være som en virkelig Mor for den lille, jeg vil forsøge det af al min Magt og Evne.»

Han nikkede til hende i Døren.

«Det tror jeg, Jomfru Bente,» sagde han, «det ved jeg, at De vil.»

Hun ventede ganske fortumlet paa, at han skulde komme ud fra Kontoret igjen. Hun kunde skjelve Stemmer derinde, skjønt det var et Værelse imellem — og hun syntes ikke, at det hørtes videre lovende ud.

Døren var blit aabnet ind til Kontoret, hun hørte Nordby sige: «Vi kan vel være lige gode Venner for det, Seigneur Heire.»

Hun vidste jo godt, hvad han vilde sige, da han kom ind igjen og sagde: «Ja det Haab er desværre glippet, Jomfru

Bente! Deres Far er aldeles ubønhørlig, han vil ikke bryde sit givne Ord! Det er trist.»

«Dem gjør det jo ingen Ting,» hvisket hun. «De kan jo faa en anden ligesaa godt.»

«Det blir det neppe. Nu havde jeg vænnet mig til at tænke, at det skulde være Dem.»

Han blev staaende foran hende og saa paa hende, hvor hun sad sammensunken paa en Stol ved Døren.

«Jeg er lidt ræd for Dem,» sagde han endelig. «Jeg er ræd for, at De ikke vil tage Fornuften fangen — som vi alle maa gjøre — og finde Dem i det, som ikke kan være anderledes?»

«Nei!» sagde hun vildt. «Jeg vil ikke finde mig i det! Det skal aldrig i Evighed ske! Det har jeg sagt, og det skal jeg holde, det er det eneste, jeg ved.»

«Lov mig bare en Ting,» sagde han, «at De henvender Dem til mig, naar De trænger en Ven. Seigneur Heire mente, at Brylluppet vilde staa snart, og før De da tager nogen anden Beslutning, saa send mig et Bud. Kanske jeg kunde hjælpe Dem i sidste Øieblik alligevel.»

«Mener De virkelig det?» spurgte hun mistroisk.

«Ja, De kan da vel vide, at jeg ikke vil narre Dem, Jomfru Bente?»

«Nei jeg tror ikke egentlig det heller. Hvad vilde De gjøre da! Vilde De hjælpe mig til at flygte?»

«Ja kanske.»

«Jeg kunde vist være Barnepige til Deres lille Datter, hvis De bare havde en ny Kone først. For ellers gik det vel ikke an?»

«Nei det gjorde vel ikke det. Men skulde jeg hjælpe Dem til at flygte, saa kunde De jo ligesaa godt bli min Kone.»

«Hvad!» sagde hun og smilte pludselig.

«Lad os tænke over det,» sagde han.

«Men hvordan skal jeg faa sendt Dem et Bud?» spurgte hun.

«Se her,» sagde han og tog et Signet fra en af sine Lommer. «Tag det og gjem det godt. Nu siger jeg inde hos Bergs, at jeg har mistet Signetet og beder ham sende et Bud sporenstregs, hvis det blir fundet. Jeg siger, som sandt er, at jeg har arvet det fra min Far og Farfar og ikke vilde miste det for nogen Pris.»

«Det var det, jeg tænkte,» sagde hun smilende. «De vidste nok Raad!»

«Imidlertid skal jeg komme til Byen hver Uge og høre, hvordan det gaar. Hos Bergs faar jeg nok Besked om, hvorlangt det lider med Forberedelserne til Brylluppet.»

«Det gjør De ganske sikkert!»

Saa var hun altsaa forlovet — forlovet med to paa en Maade, tænkte hun, mens hun forsigtig tittet ud af Vinduet, da Nordby gik forbi og over til Bergs.

FEMTE KAPITEL

I Ventetiden.

Samuel Heire havde beregnet, naar Svaret fra Presten allertidligst kunde være at vente, og det indtraf paa Dagen. Han bad deri sin kjære Svigerfar bestemme Bryllupsdagen, — selv saa han helst, at det blev i Juli, som var en varm og behagelig Maaned; særlig fordi han var meget plaget af Gigt, vilde han foretrække at udstaa Reisens Besværligheder i samme gode Maaned. Han vilde kjøre med egne Heste og en god og nogenlunde bekvem, omend tung Reisevogn. Ligeledes havde han tænkt at nyde Gjæstfriheden hos et Par Embedsbrødre i Smaalenene baade paa Fremreisen og paa Tilbagereisen sammen med sin kjære unge Ægtehustru.

Efter endel Raadslagning blev Bryllupsdagen bestemt til 20de Juli, skjønt Tiden

til Bryllupsforberedelserne blev i det korteste Laget, men Madame Heire syntes at Hensynet til Svigersønnens Ønske bød dem dette, selv om det skulde gaa ud over Tilstelningen Bryllupsdagen og Andendag. Man kunde jo gjøre det godt igjen ved at lade Malenes Bryllup blive desto overdaadigere, naar den Tid kom. Brevet blev altsaa afsendt med det Svar, at for at imødekomme kjære Svigersøns Ønske kunde Brylluppet bestemmes til 20de Juli.

Nordby kom ind til Heires en Dag, da det ikke var stort mere end to Uger igjen, men til Bentes Skuffelse sagde han bare: «Jeg kommer igjen næste Tirsdag.»

Næste Postdag kom et nyt Brev fra Presten, som meldte, at han havde faaet et slemt Anfald af Gigt, saa Bryllupsreisen maatte udsættes paa ubestemt Tid.

Og Bente levet i Haabet om, at Gigten kanske ikke nogensinde vilde tillade ham at reise — — —

Der var nylig kommet en Jomfru Møller fra Christiania til Byen, hun var fattig, men af god Familie og vel oplært i allslags Fruentimmernetheder; derfor gik hun paa Visit til alle de velhavende Familier

i Byen og tilbød sin Undervisning for deres unge Døtre.

Byfogden paatog sig at skrive til Bekjendte i Christiania og faa nærmere Underretning om hende.

Det fik han ogsaa — der var intet at sige paa hende og hendes Vandel. Hun havde i mange Aar været forlovet med en Student, som havde ligget nede i Kjøbenhavn og studeret og af og til været Huslærer for at fortjene noget til fortsatte Studeringer. Han havde nok ellers ogsaa tøiet Tiden ganske godt ud dernede.

Da han saa endelig kom tilbage og saa sin Kjæreste igjen, fandt han hende falmet og havde ikke stor Lyst til at gifte sig med hende. Hans Venner støttede ham i dette og bad ham indtrængende om ikke at kaste sig bort paa denne Maade, mens hendes Slægt og Venner ligesaa ivrig forsøgte at bevæge ham til at tage hende.

De talte pene Ord om Jomfru Møllers Trofasthed i disse Aar, hvor hun endog havde afslaaet to gode Tilbud for hans Skyld, og de mindede ham ogsaa om, at hun med Konekappen vilde komme til at se yngre ud.

Han var længe ubestemt, men tilsidst fulgte han sine Venners Raad og slog op med hende.

Hun havde i en Aarrække havt Tilhold hos sin Svoger. Men nu var samme Svoger død, efterladende ikke det Mindste uden Armod, Kone og Børn.

Naar Jomfru Møller nu i en anden By vilde forsøge at tjene til sit Livsophold ved at undervise i Haandarbeide og Fruentimmernetheder, saa var derpaa intet at sige, men hun fortjente tvertimod alle retsindige Menneskers Bistand ved samme Forsøg, især da hun var meget flink med Haanden, og det sikkerlig vilde blive til deres egen Fornøielse, som sendte sine Døtre til hende.

Disse Oplysninger fandtes tilfredsstillende, og Jomfru Møller begyndte sin Skole, hvor hun underviste foruden i almindelig Linsøm ogsaa i engelsk og fransk Broderi, Silkesøm, Perlebroderi, Haararbeide og i at opsætte og stive Prestekraver, og hun kunde tillave smukke Fastelavensris med baade Roser og Nelikker af Papir og klippe Silhouetter, som hun solgte for en billig Penge.

Det var ikke netop noget fedt Levebrød; det vistes paa hende, for hun blev stadig mere skarp og spids i Ansigtet, men hun kunde opholde Livet ved det, især da hun ofte blev buden til Byens Familier, naar der var Slagtning eller Bagning eller Storvask eller andre Anledninger, hvor der kunde behøves saa mange Hænder som muligt, og da fik hun ofte med hjem en Pølse eller et Ovnsbrød.

Blandt Jomfru Møllers Elever var ogsaa Bente Heire — hun havde faaet Lov til at gaa paa Syskole paa den udtrykkelige Betingelse, at hun skulde lære Magdalene alt, hvad hun selv havde lært for hver Dag.

Madame Heire syntes nok, at det blev saa som saa med den Lærdommen, og da Bente var blit forlovet, spurgte hun sin Mand, om han syntes, det kunde være værdt at koste mere paa en Datter, som allerede var forlovet?

Men Far Heire mente, at de skyldte sin tilkommende Svigersøn at give ham Bente saa vel oplært som muligt. — —

Saaledes gik Tiden, og Bente tænkte ikke mere hverken paa Presten eller Nørdby, men lod hver Dag have nok i sin Plage.

Da kom det igjen et Brev fra hendes Brudgom. Han havde drukket Røllikthe, hvilket havde havt en besynderlig og heldig Virkning paa Gigten. Han havde ganske faaet Førligheden igjen i Benet og vilde tiltræde Reisen i næste Uge.

Dette Brev kom som Lyn fra skyfri Himmel, sagde Bente. Hun sprang over til Bergs og fortalte hæsblæsende, at Seigneur Nordby havde bedt hende gjøre det, hvis Signetet blev fundet.

Ja Far Berg kjendte til det, og det kunde bli sendt med en ganske paalidelig Mand, en Bonde fra de Kanter, som havde været i Byen og handlet lidt og netop stod paa Hjemreisen.

SJETTE KAPITEL

Naar Trommen gaar.

Nordby havde ikke lagt nogen Plan for Bortførelsen endnu. Det sagde sig jo selv, at det maatte være, efter at Mørket var faldt paa, men da var Spørgsmaalet, hvordan Jomfru Bente skulde komme ubemærket ud af Huset, efter at alt var lukket og stængt for Natten?

Han havde bestemt sig til at reise til Moss Dagen før det skulde foregaa, og overnatte der hos en Ven af sig. Saa vilde han gjøre en Visit til Heires, saasnart han var kommen til Byen, og se Huset grundig an, om der ikke skulde findes en Udvei.

«Kommer Tid, kommer Raad,» tænkte han.

Faa Dage, før Brudgommen skulde komme, indtraf en liden Hændelse, som Nordby mente, kunde være dem til Nytte.

For September Maaned havde Almanakken forudsagt: Klar Luft med Solskin og vestlige Vinde, hvorpaa følger Blæst og Regn. Samme Veirligt vedholder, og fornemmes tillige temmelig Kulde.

Det havde truffet ganske godt ind i Begyndelsen af Maaneden — det gode Veir havde endogsaa vedvaret længer end det stod i Almanakken, og «Blæst», som stod ved 16de September, kom ikke førend den 25de, og Regnet udeblev ikke heller længe.

Netop som Jomfru Møllers Elever skulde forlade Syskolen, kom det en voldsom Regnskur, og hun tilbød da Bente sin Reisekappe og Hætte. Det kunde jo ikke mere end en laane den, og det var rimeligt, at det da maatte blive Bente Heire, som baade var forlovet og havde havt med en Krukke Sirup i Foræring fra sin Far.

De andre Elever tog Kjoleskjørtene over Hodet og sprang afsted i Styrtregnet, mens Bente i Ro og Mag vandret hjem.

Hun spurgte sin Stedmor, om hun kunde faa sende Gaardsgutten tilbage med det laante Tøi, og det fik hun Tilladelse til, naar han var færdig med sit Dagsarbeide.

I Mørkningen kom Gutten og sagde, at han havde faaet Lov af Husbond til at gaa et Ærinde for Jomfru Bente, men skulde han kanske pynte sig først eller ialfald tage paa sig Strømper og Sko?

«Aa langtifra da!» sagde Madame Heire. «Pynte sig for Jomfru Møller, nu har jeg hørt det med! Bare rap dig, saa du er igjen, til Grøden er færdig.»

Saa gik Gutten i sin Hverdagshabit, Skindbuxer og hvid Vadmestroe og barbenet. «Og hils saa flittig fra mig, Kristoffer, og tak for Laanet!» raabte Bente efter ham.

«Jo Tak!» sagde han.

«Og bær det pent og forsigtig.»

Da han var kommet forbi Huset, saa han sig tilbage, jo Jomfrua var gaaet ind igjen.

«Pent og forsigtig!» hærmte han efter hende. «Jomen skal jeg bære det pent og forsigtig, det kan du forlade dig paa, lille Jomfru Næbbenose! Naa skal jeg jamen stase mig til jeg ogsaa.» Han slængte Kaaben paa sig og tog Hætten paa Hodet. «Jeg skal svindse og svandse som et andet fint Fruentimmer, saa kanske det kunde komme et Mandfolk og bli forlibt i mig ogsaa!»

Fra Gangvinduet fik Bente se ham trippe nedover Gaden i Fruentimmerdragt og — barbenet.

«Jeg tror, jeg ler mig fordærvet!» raabte hun. «Skynd dig herud, Malene, saa skal du faa se noe!»

Men hun besindet sig, for hun tænkte: den Galningen vil faa sig en dygtig Ørefig, hvis Far og Mor faar vide om dette, og da Malene kom til Vinduet, sagde hun bare, at det var Kristoffer, som havde trippet saa fint og latterlig afsted.

Det var just ved den Tid, at nogen var begyndt at sætte Lemmerne for Vinduerne, og de, som saa den formummede Skikkelse gaa forbi, skjelte stygt efter den. Det var da sikkerlig en Mandsperson.

Det var ikke mørkere, end at de kunde se, at han gik barbenet, og det var sandelig ganske store Fødder ogsaa nedenfor Fruentimmerkaaben.

Det var da neppe for det Gode, at han gik forklædt.

«Bærer ikke den der Vaaben under Fruentimmerdragten, saa kan du kalde mig en Rakker,» sagde en.

Da raabte en Høker, som stod i sin Gangdør: «Hvem der? Stop du!»

Men den formummede Skikkelsen tog Benene paa Nakken. Han blev eftersat og forfulgt i vildt Løb bortover Gaden. Byfogdens Gaardsgut stod netop og satte Lemmerne for Vinduerne, da Toget kom forbi. Han raabte høitidelig: «Stop i Lovens Navn.»

Men det var langt fra, at Mandspersonen stoppet, det var Kar, som kunde springe, og i et af Smugene blev han tilsidst borte for dem.

Kristoffer mødte Forfølgerne, da han kom tilbage fra Jomfru Møller, og fik høre om Tildragelsen. Det var da blit et ganske anseligt Følge.

«Jeg skjønner ikke, hvordan det kunde gaa for sig, at saa mange Karer ikke kunde fange en eneste,» sagde han. «Jeg er ræd, dere faar Utak for det Stykke Arbeide, naar dere kommer hjem. For det har nok været en af det rette Slaget! Jeg tænker, han vil lukke op Byporten inat og slippe Fiender ind — eller ogsaa vil han svi hele Byen af inat! En af de Delene er jeg sikker paa han vil.»

«Var han saa drabelig høi og svær, som dere siger, saa skal dere se, det er en Udsending fra Tryntyrken — kanske

Tyrken skal salte ned Folk naa, det snart er Vinters Tider!»

«Det høres, som du siger det i Spøg,» sagde Byfogdens Gut, «men jeg kan ikke skjønne, at det er nogenting at spøge med. Hænder det ikke, at Barn blir søkkendes borte — hvis ingen havde taget dem, saa maatte de vel komme frem igjen engang. Men hvis denne var en Tyrk, saa vil han vel ha en større Forsyning med engang. Det er naa min Mening om dette da! Men hvad nytter det at snakke om Tyrken til Standspersoner, tror dere? Spøgelser kan de nok tilnød tro lidt paa, men ikke paa Tyrken.»

«Nei det er sandt det,» blev det svaret.

Kristoffer var saa oprømt, da han kom hjem igjen, at de andre Tjenere lagde Mærke til det.

«Hvad er det, du gliser til?» spurgte Aasille, som øste op Grøden til ham.

«Vi var paa Jagt efter en Fyr, som havde klædt sig ud,» sagde han og lo. «Slig Moro har jeg ikke havt, siden jeg gik Julebuk ifjor. Men han sprang fra os alle — det var Kar, som kunde springe! Han kunde sagtens reise paa Marked og kapspringe med hvem det skulde være, han!»

Bente gik gennem Kjøkkenet, mens Tjernerne spiste — hun syntes, det var, som Øinene vilde fare ud af Hodet paa Kristoffer af bare Lystighed.

«Jo du er en god Spidsbub, Kristoffer!» sagde hun halvhøit.

Han saa forskrækket paa hende. Havde Jomfru Bente ment noe med det?

Far og Mor havde sat sig tilbords, og hele Familien undtagen de to mindste stod efter Alder nedover ved Bordet. Jomfruen kom netop bærende ind med Brettet med de to Grødtallerkener til Far og Mor. Det var Smørøie i begge Tallerkener til Forargelse for Jomfruen, for hun havde ikke seet eller hørt det før, at andre end Manden i Huset fik Smørøie, men det var saa Skikken der, siden han giftet sig om igjen.

Det kunde hænde, at Jomfruen gjorde Smørøiet lidet Gran større i den fremste Tallerken, som hun hød ham — for at det slet ingen Forskjel skulde være, det syntes hun, var mere, end et retskaffent Menneske kunde finde sig i.

Ikke før havde Far Heire taget den første Grødskeen, før han stanset og lyttet. «Hyss! Hvad var det?» sagde

han og vedblev at holde Skeen uden at spise.

Alle de andre lyttede ogsaa — jo det var noget oppe i Gaden.

«Tænkte jeg det ikke?» sagde han. «Det er Trommen, som gaar!»

«Ja det er nok desværre altfor sikkert!» sukket Madame Heire. «Aldrig kan man faa sidde i Fred og Ro heller! Hvad kan det nu være, som staar paa?»

«Det kan ikke være andet end Krig eller Ildebrand det, naar Trommen gaar paa denne Døgnets Tid,» mente Kjøbmand Heire og reiste sig fra Bordet.

«Skal du behøve at gaa afsted fastende ogsaa?» spurgte hun.

«Hvis det ikke er Ildebrand, saa kan jeg vel faa spise op min Grødportion,» mente han.

Heire stod ude i Gadedøren og ventede paa Trommeslageren; rundt om paa alle Trapper og Porter stod Folk, og en Sværm af Gutter fulgte efter ham.

Heire var Kaptein for Borgergarden.

Udenfor hans Hus stansede Trommeslageren, slog paa Trommen og begyndte med høi Røst at underrette Borgerne om, hvad der var Anledningen til, at Trommen

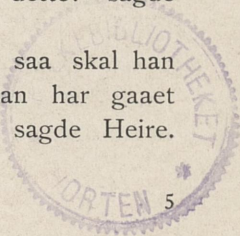
gik saa sent. En Person havde nemlig ladet sig se paa Gaderne samme Eftermiddag i formummet Klædedragt af en Fruentimmer-Reisekappe og Hætte uden Strømper og Sko, hvilket foraarsagede Opsigt og sammes Eftersættelse, dog uden Effekt, saasom den samme fortiede sig ved Efterspørgselen. Da det var indlysende for ethvert tænkende Menneske, at samme Person var en Mandsperson og saaledes ikkun i ond Hensigt havde forklædt sig, saa ordineredes Vagt af Borgereskabet posteret ved Byens Hjørner den ganske Nat igjennem.

Da Trommeslageren havde endt sin Tale, slog han nogle faa hurtige Slag paa Trommen som Afslutning og vandret videre fulgt af en Sværm, som stadig voxte.

«Far Berg!» raabte Heire over mod Gjenbotrappen. «Hvad siger du om dette? Nu maa vi holde Vagt i hele Nat istedetfor at ligge i vore gode Senge!»

«Jeg siger: gid vi havde fat i den Fyren, som har forvoldt dette!» sagde Berg.

«Ja faar vi fat i ham, saa skal han komme til at angre, at han har gaaet Julebuk ved Mikkeltider!» sagde Heire.

«Ja jeg vilde nødig være i hans Buxer, naar han blir fakket,» sagde Berg. «Men vi faar vel gjøre os istand?»

«Ja vi faar vel trække i Uniform ogsaa for den Kanaljens Skyld,» sagde Heire. «Og min Aftensgrød vil jeg nu ha spist først.»

Bente havde staaet ved Siden af sin Far og hørt paa med bankende Hjerter. Nu turde hun ikke sige noenting. Det var ikke godt at vide, hvor stor Straf Kristoffer kunde faa. Og hun selv, fordi hun var Medvider kanske? Trende Lod Sølv i Bøder vilde vel være den allermildeste Straf. Men sæt, at hendes Stedmor ikke vilde tillade Far at betale Bøderne? Saa var det Gabestokken! Bente gøs. Hun var ialfald glad for, at hun aldrig havde spyttet paa nogen, som stod i Gabestokken.

«Far!» sagde hun indsmigrende. «Det er vist ikke nogen farlig Person, som har løbet om i Gaderne i Fruentimmerdragt. Skal jeg ikke gaa ud og varme Fars Grød?»

«Jo gjør det du, Guldet mit!» sagde han. «Saa tager jeg paa mig Uniformen imens.»

Bente mødte Tjenerne, som kom ind igjen, efter at de havde været ude og hørt paa Trommeslageren. Hun kastet et stjaalent Blik paa Kristoffer, som saa sky paa hende igjen. Hans tykke Kinder var betydelig mindre røde end sædvanlig, det saa hun.

«Nu tænker jeg, det gjælder at holde Ørene stive — for den, som har voldt alt dette Opstyret!» sagde hun.

Saa mange af Samuel Heires Børn, som kunde gaa, havde beundrende stillet sig omkring ham, da han skulde marschere afsted i sin røde Officersuniform med lyse Benklæder. Han gav endnu nogle sidste Formaninger om at se vel efter alle Ildsteder inden Natten og alle Laaser og Vinduslemmer.

Natten forløb rolig, og alt var i sin Orden. Endogsaa Vægteren, som onde Tunger paastod var sjelden at se, han kom nu vandrende med Morgenstjerne og Lygt ved Bæltet. Men han slap ikke fra Mødet med Borgerne uden Spottegloser.

«Nei er du ogsaa ude og gaar inat da, Niels Vægter!» raabte en af dem. «Det var da en stor Mærkværdighed! Jeg har

aldrig hørt nogen har truffet dig før ved Nattes Tider.»

«Jeg holder mig undaf den Veien, som Svirebrødrene gaar, naar de kommer fra Vertshuset,» brummet Vægteren.

«Det er kanske derfor, du sjelden ser mig, Jens Olsen!»

«End hvor var du, da Branden opkom hos Even Nilsen? Det blev sagt, at det ikke var dig, som varslet Branden, skjønt Varmen stod tilveirs, saa det lyste lange Veier, da Naboen fik se det. Og hvor var du, da en Mand blev stukket ihjel i Klammeriet her i sidste Marked? Jeg hørte, det var dem, som mente, at slikt Skrig og Skraal kanske kunde vække dig ogsaa, skjønt du har et utroligt godt Sovehjerter.»

«Jeg har ikke sovet fastere, end at jeg har hørt Kona di skrike, naar du har slaaet hende, Jens Olsen!» raabte Vægteren, idet han dreiet om Hjørnet.

«Der faar han udbetalt sine 20 Rigsdaler Aar efter Aar,» sagde Jens Olsen hidsig. «Og hvad har vi igjen for de Pengene, maa jeg spørge? Det er en Skam, at Byen skal lade sig tage ved Næsen paa den Maaden. Han skulde afskediges lidt fort!»

«Tror du, en anden vilde bli bedre da, Olsen Far?» sagde Samuel Heire. «Mand og Kone og en stor Barneflokk kan ikke leve af 20 Rigsdaler om Aaret heller, saa ingen kan fortænke Manden i, at han stræver det han kan til Livsophold om Dagen, og da kan han være søvnig om Natten, han som andre Mennesker.»

Det var først, da Hanen hos Byfogden var begyndt at gale, at Borgerne gik hjem igjen.

SYVENDE KAPITEL

Forberedelser.

Inden Nordby reiste hjemmefra, sagde han til sin Husholderske, at det var muligt, at en Ven af ham kom tilgaards imorgen med sin unge Brud.

«Men de kan vel neppe være her før ved Nattetider,» mente han. «Sørg for, at det kan bli tændt Lys lidt snart, naar Pasop begynder at gjø, og at det kan bli et godt Maaltid at faa. Det er som sagt muligt, men sikkert er det ikke.»

«Hvadslags Maaltid skulde det være midt paa Natten da?» spurgte hun. «Ikke andet end Smørbrød med Ølost vel?»

«Kunde ikke en Steg holdes varm en Stund udover?» spurgte han.

«Jo det kunde den sagtens,» sagde Jomfruen, «vi kunde stege den sent om Aftenen. En Gjødkalvsteg kanske — og saa

lægge den paa Laagefadet og tulle godt om med Tæpper.»

«Og tag det brune hollandske Stentøi og alt det nyeste Sølytøiet,» sagde han.

«Du store Mads!» mumlet Jomfruen.

«Kanske det er bedst, jeg hjælper Dem, Jomfru Borgen, med at holde Kistelaaget, mens De finder frem Silketæpperne,» sagde han. «Jeg tror, de skulde være omtrent midt i Kisten.»

«Skal vi gjøre alt dette paa det uvisse da?» spurgte hun.

«Ja er ikke alt her i Livet uvist?»

«Jo paa den Maaden saa —»

«Men især dette,» sagde han. «Jeg ved ikke engang, om det er sandsynligt.»

«At de kommer hid imorgen?» spurgte hun.

«Ja alt er i det Blaa,» sagde han med et Suk. «Men det skal ialfald være istand til en festlig Modtagelse her. Det skal ikke være det, det skal skorte paa!»

Han fulgte hende op paa Salsloftet, hvor Kisten stod, og holdt det tunge Laag, mens hun tog op alle de fine Ting, som bare blev brugt ved sjeldne Anledninger.

«Sofapuderne kan vi ogsaa tage og lægge i Sofaen i Salen,» sagde han.

Da de gik ned igjen belæsset med Puder og Tæpper, sagde Jomfru Borgen:

«Det er sagtens Sengetæpper,» og lod Haanden glide over det bløde tykke Silketøi. «De har ikke været fremme i min Tid her i Huset.»

«Nei men jeg vil, at Bruden skal blive modtaget som —» han stanset.

«Rigtig som en Prinsesse,» sagde Jomfruen.

«Som min egen Brud,» sagde Nordby og smilte.

Mens Jomfru Borgen gik og stelte i Huset. Efter at Nordby var reist, tænkte hun paa, hvor besynderlig han havde smilet, da han sagde: «som min egen Brud». Og jo mere hun tænkte paa det, desto mere besynderligt syntes hun det var det Smilet. Ja altsammen var besynderligt. Hun var kommet for halvandet Aar siden, da hans Kone døde, men aldrig i den Tiden havde hun seet noget lignende her.

«Jo det er sagtens Ugler i Mosen!» tænkte hun med et Suk. Han havde Ret i det, at det er ingenting i denne Verden, som en har Brev paa — allermindst en Enkemand. «Nu har jeg styret Huset for tre Stykker efter hverandre,

som allesammen har gaaet hen og giftet sig.»

Hun kastet Silketæpper og Puder temmelig ublidt fra sig og sukket med Bitterhed: «Hvor længe var Adam i Paradis?»

— — —

Da Nordby kom til Moss, tog han ind hos Kjøbmand Berg. Han mente, det var heldigere end at tage ind hos Heires — hvis han havde boet der, vilde vel Mistanken strax falde paa ham, naar Bente var forsvunden imorgen Aften, og kjendte han Far Heire ret, saa vilde de da faa baade ham selv og Tjenerne efter sig paa flyvende Flekken, naar det var opdaget. Blakken var en stærk og rask Hest, men naar den skulde bære to, saa var det ikke værdt at have Førfølgere lige i Hælene paa sig. Den skulde faa hvile ud til imorgen Aften ogsaa for Sikkerheds Skyld. Det var jo saa heldigt, at han skulde snakke med Byfogden om forskjellige Sager, saa det kunde ikke vække nogen Forundring, at han blev til næste Aften.

Han gik paa Visit til Heires lige efter at han var kommen til Byen. Der fik han høre om Opstyret, som havde været om Aftenen før, og om Nattevagten. Bente be-

nyttet et ubevogtet Øieblik til at hviske til ham: «Det var Kristoffer.»

Det gav ham noget at tænke paa — havde de den Galningen i sin Magt, saa kunde de nok true ham til at give sig en Haandsrækning imorgen Aften.

Nordby maatte tage Afsked uden at faa tale med Bente, men han hørte om Sy-skolen, som hun gik paa, og ved den Tid, hun maatte gaa did, gik han ogsaa samme Vei.

Da hun kom, var der ogsaa flere andre Elever i Gaden, men der var jo ikke noget paafaldende i, at han gik bort til hende og tog hende i Haanden og sagde: «Tak for sidst, Jomfru Bente.»

Hun neiet og blev rød.

De andre Piger fortsatte langsomt sin Gang, men han og Bente blev staaende et Øieblik.

«Imorgen Aften, Jomfru Bente,» sagde han indtrængende og saa hende ind i Øinene.

Hun saa spørgende paa ham. «Hvad da, Seigneur Nordby?» sagde hun forventningsfuld.

«Imorgen Aften — naar Mørket er faldt paa — da rider jeg hjemover,» sagde han

betydningsfuldt. «Og jeg har en stærk Hest — som kan bære to.»

«Er det Spøg eller Alvor?» spurgte hun aandeløs.

«Det er Alvor,» sagde han.

Hun lukket Øinene i en frydefuld Gysen.

«Men en Prest?» hvisket hun hurtig. «Findes det nogen, som vilde vove det?»

«Hr. Iver Glostrup er min Ven — det er ham, jeg stoler paa — og han bor bare en Times Vei fra min Gaard,» sagde Nordby.

Han saa, at hun slog sig til Ro med det, men han tilføiet: «Vi slipper ham ikke, før han har udført det, vi forlanger af ham.»

«Nei vi slipper ham ikke,» gjentog Bente.

«Er det saa, at det er Gaardsgutten, som er Mester for hele Opstyret igaar?» spurgte han.

«Ja, jeg saa med mine egne Øine, at han tog Kaaben og Hatten paa sig, men jeg turde ikke fortælle det,» sagde hun.

«Jeg tror, det er Skjæbnen selv, som har foranstaltet hele Opstyret,» mente Nordby.

«Nei kan det virkelig være muligt, at det er Skjæbnen?» udbrød Bente.

«Ja jeg kan ikke skjønne rettere, for vi har jo ved dette faaet Kristoffer i vor Magt og kan tvinge ham til at yde os en Haandsrækning. Derfor tager jeg det ogsaa for et Tegn paa, at vort Forehavende vil begunstiges af Lykken. Kan Vinduet i dit Kammers lukkes op?»

«Javist, vi har faaet moderne engelske Vinduer, fem Ruder høie paa hele Gadesiden, har De ikke seet det?» spurgte hun ivrig. «Og heldigvis saa var Vinduet i Kammerset lidet og skrøbeligt, saa vi fik der med det samme.»

«Tror du, at du kunde krybe ud af det, naar jeg hjalp dig?» spurgte han.

«Det kunde jeg nok,» mente Bente. «Jeg vilde forsøge at krybe op igjennem Piben bare for at slippe fra min Fæstemand.»

«Saa vær beredt en Stund efter at du har spist tilaftens, saa snart som muligt efter at Klokken har slaaet halvni, burde vi drage afsted.»

«Det skal jeg,» sagde Bente. «Men nu tør jeg ikke staa her længer. De andre ser efter mig.»

«Saa Farvel og paa Gjensyn — min lille Fæstemø!» sagde han.

Bente gik som i Drømme. Hun kunde næsten ikke tro, at dette virkelig kunde lykkes. Hun skulde ikke alene slippe at reise afsted til et andet Land med en Mand, som hun aldrig havde seet for sine Øine, men hun skulde ovenikjøbet opleve det mest romantiske, som kunde tænkes.

«Bortførelse!» gjentog hun for sig selv, Gang paa Gang. «Bortførelse! bare Ordet gjør mig ganske tommelomsk!»

Og en Bortførelse i Mulm og Mørke. Noget saa romantisk havde ikke hændt før paa Moss, det hun vidste, og kanske ikke engang i Christiania.

«Du gaar nok i Giftetanker, Bentemor,» sagde Jomfru Møller og smilte til hende, som om hun mente, at det var ganske i sin Orden, for Brudgommen var jo ventende om et Par Dages Tid.

Og Bente smilte hemmelighedsfuldt til hende igjen. De skulde bare vide, de skulde bare vide!

Ja, hun gik rigtignok i Giftetanker. Men hendes Tanker gjaldt ikke Brudgommen — nei en anden, som vilde forsøge at faa hende ud af det stængte og laaste Hus — og ride afsted med hende paa en stærk og rask Hest — ud i Mørket og Natten.

Hun turde næsten ikke tro, at det kunde lykkes.

Da hun kom hjem, maatte hun mere end en Gang høre af sin Stedmor, at hun gik i Giftetanker. Bente bare smilte til det.

Det var sagtens ikke store Forberedelser at gjøre for hende. Noget af Brudeudstyret kunde hun jo ikke faa med sig alligevel. Det var bare en eneste Ting, som hun ikke havde Hjerte til at lade i Stikken ved sin Flugt, og det var den røde Silkehat som hun fik i Christiania, og saa det hvide spattede Slør med Tagger om. Det kunde jo igrunden ingenting være rimeligere, end at hun pyntet sig med Silkehat, og Slør paa sin Brudfærd. Men det var om at gjøre at faa fat i Hatten, som laa i den næstnederste Dragkiste-skuf, ved Siden af hendes Stedmors Silkehat. Sløret havde Bente selv pent sammenlagt liggende i Kommodeskuffen.

Tilfældet kom hende tilhjælp. For Madame Heire skulde paa Gratulationsvisit imorgen til Byfogdens, og hun vilde tage ud baade sin Silkesalop og Hat idag og hænge dem op i Storstuen ovenpaa for Sikkerheds Skyld, saa de kunde blive godt udluftet til imorgen. Hun kunde ikke like

at kjende, at det lugtet Malurt naar Folk kom i sine Kisteklæder.

Bedst som Madame Heire holdt paa at pakke ud af Dragkisten, lød et Rabalder og et Skrig fra Barnekammeret. Hun sprang afsted i Forskrækkelse for at se, hvad som var hændt.

Det viste sig, at en af de mindste Gutterne var kløvet op paa Bordet, og da en af de andre vilde trække ham ned igjen, trods hans Modstand, var han faldt ned paa Gulvet. Han havde ikke slaaet sig mere, end det kunde være passe som Lærepenge, mente Madame Heire, men de to Misdædere skulde have Ris, og det tog Tid, saa Bente imens kunde faa taget ud sin Hat af dethvide Linklæde, som den var indpakket i, og faa tullet nogen gamle Kyser ind isteden.

Hun fik gjemt den indenfor Sengeomhænget, og med stor Lettelse saa hun paa, at hendes Stedmor kom tilbage og lukket og stængte Dragkisteskuffen uden at have mærket noget.

«Det maa være, som Nordby siger, at Skjæbnen selv begunstiger vort Forehavende,» tænkte hun.

Malene pleiet at gaa tilsengs en god

Stund før Bente, men iaften spurgte hun sin Stedmor, om hun kunde faa gaa ind sammen med Malene.

«Jeg kan staa desto tidligere op imorgen,» tillagde hun.

Det fik hun Lov til efter lidt Betænkning.

Det kunde jo ikke netop haste med det, men hun havde jo ikke Ro paa sig til at sidde stille.

Da hun sagde Godnat til sin Far og neiet og kysset hans Haand, kom hun pludselig til at tænke paa, at det kunde bli længe til næste Gang hun gjorde det. Hun blev ganske beklemt og tung om Hjertet, og da hun havde sagt Godnat til sin Stedmor, gik hun bort til ham igjen og spurgte, om hun maatte faa sige Godnat en Gang til?

«For jeg kom til at tænke paa,» stammet hun — og hun var forsigtig med sine Ord, saa hun ikke skulde forsnakke sig, «at naar jeg blir gift — som jo ikke er saa længe til —, saa er det ikke godt at vide, naar jeg igjen faar sige Godnat til Far.»

Han smilte bare og rakte hende Haanden, men Bente var sikker paa, at havde

ikke hendes Stedmor staaet der og seet paa dem med sine graagrønne Øine, som var gule i det hvide, saa havde han klap-
pet hende paa Haaret ogsaa.

Og Madame Heire mumlet:

«Pigebarnet burde ikke føies i alle sine
Luner og Indfald!»

«Nu er det jo ikke mange Dagene igjen,»
sagde han undskyldende.

«Nei jeg skal ikke nægte, at det blir en
Lettelse at vide, at hendes ægteviiede Hus-
bond overtager Ansvaret for alle hendes
Paafund,» sukket Madame Heire — — —

Kristoffer kom sorgløst vandrende med
Lygten for at stænge Porten. Da greb en
Haand udenfra fast om hans, og en morsk
Stemme sagde: «Kjender du mig?»

Kristoffer veg tilbage og stirret maal-
løs paa Manden, som blev staaende udenfor.

«Jeg ser, du kjender mig, siden du blir
saa ræd,» sagde han. «Det kan du ogsaa
ha god Grund for. Du er opdaget, skjøn-
ner du vel.»

«Hvor stor Straf,» stammet Kristoffer,
«hvor stor Straf kan det være for saa
lidet?»

«Det er ikke sikkert, at Byens Borgere,
som er blit taget saa skammelig ved

Næsen, vil kalde det saa lidet. Men det er det samme — jeg har tænkt at lade Naade gaa for Ret for en Gangs Skyld. Saa kan du gjøre mig en Tjeneste igjen.»

«Det skal ikke mangle paa det!» sagde Gutten ivrig.

«Du kan lade Porten staa ulaaset en Timestid — det er ikke andet, jeg forlanger.»

«Jo det skal jeg gjøre.»

«Ja, og tier du, saa tier jeg,» sagde Nordby.

Kristoffer gik tilbage til Drengestuen i dybe Tanker. Han undredes paa, om det var Rævestreger, Tønnes Nordby havde fore? Selve Tønnes Nordby, som hørte til Øvrigheden? For han var nylig valgt til Forligelseskommissær. Og saa rig som han var, kunde det vel ikke være nødvendigt at fare med Fanteri. Blev det ikke sagt, at han havde den ene Kisten efter den andre fuld af Sølvtoi hjemme paa Gaarden, som var som en Herregaard med store Saler og med Silketæpper paa Sengene? Og at han havde alle Lodder til Vægten af Sølv, ligefra Bismerpundsloddet og til Kvintin. Og han blev kaldt «den rige Tønnes Nordby» helt inde i Christiania.

Det vidste Kristoffer fra Sødskendebarnet sit, som tjente hos en Storkjøbmand derinde. Hvis det var noe galt, han havde fore, saa var det ikke godt at skjønne, hvad det var — for Jomfru Bente, som skulde have Bryllup i næste Uge, kunde han da sagtens ikke tænke paa?

«Ja ja, jo galere, jo bedre,» sagde han for sig selv. «Det har ingen Nød med den, som har en Storkar i Lomma!»

OTTENDE KAPITEL

Bortførelsen.

Bente hørte Uhret inde i Stuen trække i Loddene for at lave sig til at slaa. Hendes Hjerte banket haardt, nu var Øieblikket kommet.

Men det var ganske stille overalt.

End om han ikke kom? Saa slap hun da ialfald at gjøre sin Far den store Sorg. En halv Time kunde hun sagtens vente paa ham — og tre Kvarter ogsaa —, men da kunde det ikke nytte at vente længer. Var Jomfruen først kommet ind, saa Farvel Bortførelse! Saa var det at gaa pent og lægge sig ved Siden af Malene — og om faa Dage reise afsted med en fremmed Mand til et fremmed Land.

Men aldrig nogensinde vilde en Mand paa en stærk og rask Hest holde udenfor hendes Vindu for at ride afsted med hende,

aldrig nogensinde, om det ikke blev i dette Øieblik! Hun var nærvæd at græde af Spænding. Hun vidste nok ikke rigtig, hvad hun ønsket heller, enten at han kom, eller at han ikke kom?

Det var et eller andet Dyr, som gik og traakket udenfor, det kunde næsten høres, som det var en Ko. Det var naturligvis Bergs igjen, de var slemme til at lade sine Kjør gaa og græsse i Gaderne, skjønt det gjentagne Gange var forbudt at lade Dyr græsse i Byens Gader. Det vilde naturligvis ende med, at Far Berg maatte betale Mulkt, og kanske en Røver en vakker Dag vilde tage Koen ovenikjøbet, naar de ikke bedre passet paa at faa sine Dyr ind ilyse.

Hun skvat op ved, at det hørtes, som en Haand blev trykket mod Vinduet. Hun sprang derhen og rev Vinduet op. Der var han! Det var godt, at hun ikke skreg, tænkte hun, for det var vist bare saavidt, at hun sanset sig saapas, at hun lod det være. Hun kløv op i Vinduskarmen — ja hun kom da igjennem —, saa kjendte hun Hestens bløde, lodne Bog, to Arme trak i hende.

Nu var det gjort! Hun sad ved Siden

af Nordby paa Hesteryggen og trak et Lettelsens Suk. Ingen af dem sagde et Ord. De red Skridt for Skridt ud af Porten og nedgjennem Gaden. Det var ikke stor Støi, de gjorde. Sølen laa tyk og blød i Gaderne og var som en Pude at træde paa. Nu forstod hun, at det var Nordbys Hest, hun havde hørt traakke udenfor, og ikke en af Bergs Kjør. Hun saa sig tilbage mod sit Hjem, hun saa endnu den store toetages Bygning med den solide Port, de buede Kjældervinduer med Jernsprinklerne for, hun syntes endnu, hun kunde skimte, hvor tykke Murene var, som de sad i. Og hun saa, at det lyste fra de to Vinduer i Stuen. Men hvor uendelig tjernt hun syntes, Huset laa der nu. Og Lyset fra de to Vinduer syntes at komme mere og mere langt borte fra, og blev mere og mere mat i det Hjem, som hun nu forlod for bestandig.

Da begyndte en Hund at gjø som rasende mod dem fra en af Portene.

—«Det er Trofast hos Gerners,» hvi-sket hun. «Den syntes nok ikke, det er i sin Orden, at det sidder to paa en Hest.»

«Det var uheldigt,» sagde han ligesaa

lavt, «bare nu ikke nogen kommer for at se efter, hvad den gjør for.»

Men, de slap ubemærket forbi.

«Det var ikke saadan, jeg havde tænkt mig en Bortførelse,» dristet hun sig til at sige. «Jeg havde tænkt mig, at vi skulde fare afsted i en susende Galop — hvad gjorde det, om Folk sprang til Vinduerne for at se ud i Mørket? Men dette gaar som Lus paa en Tjærekøst.»

Han lo.

«Skjønner du ikke, at det er af den allerstørste Vigtighed, at vi ikke blir lagt Mærke til?» sagde han. «Vent bare, til vi er udenfor Byen, saa skal det gaa fort nok.»

Det kunde godt være, at det var heldigt, at Folk inde i Husene mente, det var en Kø, som ruslet forbi, men det var ikke videre romantisk. Igrunden var det ligesom en Skuffelse det hele, men var hun først begyndt paa dette, saa fik hun fortsætte. Det vilde ikke være hyggeligt at blive fakket og sendt tilbage igjen til Spot og Spe for Alverden.

Han holdt saa fast paa hende, det var slet ikke nødvendigt, hun kunde nok holde sig paa Hesteryggen uden Hjælp — og hun forsøgte at gjøre sig fri.

«Nu som du vil, lille Jomfru,» sagde han smilende og løsnet Armen.

De red gennem trange Gader med lave smaa Huse, hvor hun syntes, at hun maatte kunne naa op i anden Etage med Hænderne, naar hun sad paa Hesteryggen. Det var stille og roligt indenfor overalt, ud gennem en og anden Spræk i Vinduslemmerne trængte en mat Lysstrib.

«Hvor det dunder i Broen,» sagde hun skræmt.

«Men nu er vi ogsaa ude af Byen, og alt er gaaet bra,» sagde han. «Nu skal du se, Jomfru Bente, at Blakken kan trave, naar den bare faar Lov.»

Hesten satte afsted, hun greb med begge Hænder i Hestens Man, skjønt Nordby igjen holdt hende fast.

Saadan kunde hun like at fare afsted, dette var, som det skulde være ved en Bortførelse!

Mellem Krat og Trær saa de Vandsø glitre ved Siden af Veien. Mørket blev tættere under deres raske Trav henad Landeveien, og enkelte Stjerner kom til syne.

Til sidst stanset Nordby Hesten og sagde, at nu kunde den faa puste lidt ud.

«Og nu kan vi sige, at den første Del af vort Forehavende er lykkedes,» sagde han til Bente. «Nu blir vi ikke indhentet. Og før vi drager videre, vil jeg love dig, at du aldrig skal komme til at angre, at du har betroet dig til mig — om det staar i min Magt at hindre det.»

«Tak,» sagde hun lidt beklemt.

De var forbi Vandsø, hun vidste ikke længer, hvor de var, hun havde aldrig været saa langt paa denne Kant før. Det var ved den Tid, at alle Lys var slukket over hele Byen, og her red hun udover i Nattens Mulm og Mørke, væk fra sit Hjem, fra sin Far og fra Malene — for evigt.

Det lugtet Skog og Mose og Jord og Høst. Og hun kunde skimte, at det stod en ulden Røg op fra Marken — kanske det var noget Troldskab —, og de red midt ind i den, det saa ud, som de reiste over en Sø, som Røgen stod op fra, og med mørke Skikkelser i. Det maatte vel være Træer og Buske det mørke — hun kunde da vel ikke tro, at det var Troldkjærringer ogsaa iblandt?

«Kan De Aftensalmen udenad, Seigneur Nordby?» spurgte hun ganske spag.

«Ikke ganske udenad» sagde han.

«Her ser saa stygt ud,» hvisket hun.

«Det er ikke noget at være ræd for, Jomfru Bente! Det er bare Vanddampe fra Jorden. Det er ofte saa ved Nattetid.»

«Ja det er ved den Tid, at alting sover,» sukket hun. «Det er, som det staar i Salmen:

«Nu hviler Mark og Enge.

Hver gaar til deres Senge.

Nu sover alle Mand.»

«Kan De huske allesammen?»

«Hvor est du Sol nu bleven?

Dig Natten har bortdreven,

Den blide Dags Uven.»

Hun havde ikke tænkt over det før, naar hun læste Salmen, men det var sandt, at Natten var den blide Dags Uven. Den, som havde digtet Salmen, havde vist redet saaledes sagtelig, som de nu red, og seet paa, at Natten kom.

«Jeg hørte en Dør knirke!» sagde hun pludselig. «Der borte lige foran os!»

«Her findes ingen Dør,» sagde han. «Det var en Ugle, som skreg. Men bryd dig ikke om det du, for dette var ikke af de Ugler, som varsler Død — efter hvad overtroiske Mennesker siger.»

«Det ved jeg nok,» sagde hun. «Dette er ikke denslags Ugleskrig, som det er saa leit at høre. Jeg har hørt den en Gang, og det var Aftenen, før Gamlepresten døde. Da skreg den «Klæ hvidt,» «klæ hvidt,» saa det var fælt at høre.

Men hun likte det ikke alligevel. Uglen hørte Natten til. Og var det saa sikkert, at det ikke var en Dør ind til en eller anden Haug? Hun havde hørt nok af denslags Fortællinger.

Det var for Natten med alle de ondskabsfulde og ildesindede Mennesker, som færdedes ude i den, at de stængte og lukkede Døre og Vinduer hver Aften, og hendes Far gik selv om, inden han gik til Ro, og kjendte paa hver Dør og hver Vinduslem, om den var forsvarlig stængt. Og nu var hun selv gaaet ud i Nattens Mulm og Mørke, ud fra sin Faders Hus.

Var det en Mørkets Gjerning dette? Visselig var Ulydighed mod Forældre en af de groveste Synder, men blev en Stedmor ogsaa regnet til Forældre? Var det kanske ogsaa noget, som intet ærbart Fruentimmer vilde gjort, at reise afsted med en Mand, som ikke var hendes ægteviede Husband?

«Hvad har jeg gjort, hvad har jeg gjort?» hvisket hun for sig selv.

«Hvad siger du, lille Bente?» spurgte han.

«Husker De mere af Aftensalmen?» spurgte hun beklemt.

«Se Dagen er forsvunden
Og Stjerner Hær oprunden
Paa Himlens Firmament.»

Det husker jeg,» sagde han.

«Ja det husker jeg ogsaa, det er Begyndelsen til et af Versene, men hvad kommer efter?»

«Nei jeg kan ikke huske det, skjønt jeg pleier at læse Salmen hver Aften.»

«Nei det er det mest gudelige, som er det vanskeligste at huske!» sukket hun.

Hun husket saa godt, at et Vers begyndte saa:

«Min Krop til Hvile trænger
Og Sko og Klæder slænger
Som Dødeligheds Speil.»

Det maatte komme af, at hendes Forstand var syndig, at hun ikke kunde huske Slutningen. Men saa tydelig som hun kunde se for sig det lille Kammer, hvor hun og Malene laa i den ene Seng og Jomfuen og lille Anna i den an-

den. Naar hun tænkte paa det herude i Mørket, hvor de red i en Taagedamp over ukjendte Marker og Vildnis, hvor hun syntes, hun kunde høre Dyr tasse om — eller var det Stimænd og Tyvsbander? — og Uglen sad i Træerne og skreg med en Laat, som om en Dør knirket —, saa syntes hun, at hun først kunde paaskjønne, hvor pent hendes lille Kammer var derhjemme.

Ved denne Tid omtrent maatte det være, at Jomfruen kom ind for at lægge sig — hun var jo den første om Morgen og den sidste om Aftenen.

Bare Bente lukket Øinene, kunde hun se Kammeret saa tydelig hun vilde. Det korte engelske Vindu indlagt i Bly med Vindusgardin af hvidt rudet Lærred og med Rullegardin, som var trukket ned om Natten. Hun saa Kommoden med blommet Voxdugs Overtræk, hvor Jomfruen havde de to øverste Skuffer og hun selv den næstnederste og Malene den allernederste. Hun havde ikke kunnet faa med andet af alt, hun havde i sin Kommodeskuffe, end Haararmbaandet. Og den lille Speile med Mahognyramme og forgyldt Krone over, som hang over Kommoden. Hun tænkte

med Længsel paa sin gode Seng, for hun var baade søvnig og forfrossen. Hvor pen var den grønmalte Topseng — og det havde været varmere og mageligere at ligge i den bagde grønne tykke gode Værkens Omhæng, som hun altid trak godt sammen og ovenikjøbet satte sammen med Knappe-naal, naar hun havde hørt Spøgelseshistorier.

Hun skulde aldrig mere vaagne om Morgenens ved, at Aasille kom ind og lagde i Ovn. Aasille, som havde tjent hos dem siden hendes rette salig Mors Tid — Bente vidste godt, at det var for hendes Skyld, at Aasille bestandig havde lidt Næver tilovers, saa det lyste rigtig koselig ud igjennem Ovnshullet og flammene borte i den lille Speile og skinnet fra de blanke Messingknapper paa Ild-ragen og Ildskuffen.

Hun var næsten paa Graaden, hun skulde aldrig se sit lille Kammer igjen, og først nu syntes hun, at hun rigtig saa, hvor godt og hyggeligt det var. Hvor net det var med hvidmalte Bord og Stole.

Hun og Malene havde nok ofte været Uvenner, især naar Malene gik og sladret paa hende — men de havde ogsaa ofte været Venner.

Malene sov vel for længe siden, men paa Bentes Plads i Sengen laa bare hendes spattede Sirtses Nattrøie. Nu var det kanske, at Jomfruen kom ind. Vilde Jomfruen kaste et Blik ind gennem Sprækken i Omhænget og se, at Malene laa alene inderst ved Væggen? Det var godt muligt, at hun gjorde det, for det var vist blit Jomfruens anden Natur at «se efter» alting. Vilde hun skrige, naar hun forstod, at Bente var forsvundet? Hun vilde ialfald springe hen til Fars og Stedmors Værelse saa fort, som hun kanske aldrig havde sprunget før, og saa vilde hun banke paa Døren saa haardt, at de maatte tro, det var Ildebrand. Men hun vilde skrige: «Bente er borte.»

Ak det var nok værre end Ildebrand! Det vilde hendes Far synes. Han vilde komme farende ind i Slobrok og Nathue og være ganske hvid i Ansigtet og se bedrøvet ud, og hendes Stedmor vilde komme og staa i Døren, og hun vilde kanske smile, for hun kunde smile, naar hun var sint. Vilde hun kanske synes, at det var ganske godt at være kvit hende ogsaa?

Hun kunde ikke forestille sig, hvad der

vilde hænde videre, hendes Tanker stoppet ved, at de stod og saa paa Sengen, hvor bare den spattede Nattrøie laa paa hendes Plads.

Hendes Far vilde kanske komme til at spille endnu sørgmodigere Melodier om Søndagene herefter. Hun kunde ikke begribe, at hun havde kunnet nenne at gjøre ham saa stor Sorg — og saa stor Skam.

Hun holdt Hænderne for Ansigtet og udbrød hulkende: «Hvad har jeg gjort, hvad har jeg gjort!»

Og med et pludseligt Ryk kastet hun sig af Hesten.

«Jeg vil gaa tilbage igjen,» sagde hun bestemt.

«Det gaar nok ingen Vei tilbage, lille Bente,» sagde han alvorlig.

«Hvad? Ingen Vei tilbage?» spurgte hun aandeløs. «Hvad mener De med det, Seigneur Nordby? Kan jeg ikke komme tilbage til min egen Fars Hus, naar jeg vil det? For jeg angrer, at jeg har gjort ham denne store Sorg.»

«Deres Sorg og Anger gjør mig hjertelig ondt, Jomfru Bente,» sagde han, «og jeg fortjener Deres Bebreidelser, men nu er det for sent.»

«Jeg gaar tilbage paa min Fod!» sagde hun. «Jeg finder vel frem — om ikke før, saa naar det blir lyst imorgen tidlig.»

«Hør et fornuftigt Ord først,» sagde han og steg af Hesten. «Hvis jeg troede, at det endnu var tidsnok, saa skulde jeg selv ride tilbage med dig, siden du alt angrer.»

«Javist er det tidsnok!» sagde hun ivrig.

«Men sæt, at din Flugt er opdaget alt? Og at Tjenerne ved det og Krambodkarene? Saa vil det imorgen være kjendt over hele Moss og snart efter i Christiania ogsaa.»

«Ja det er leit nok, det er sandt og vist.»

«Jeg er ræd for, at det er mere end leit,» sagde han alvorlig «Du har vel seet Folk, som har staaet i Gapestokken? Og hvordan det blir seet paa?»

«Kommer jeg til at staa i Gapestokken for dette?» skreg hun forfærdet.

«Ikke det netop, men med samme Øine vil du bli seet paa. Og du vil vel neppe blive gift.»

«Det vilde bare være bra, at jeg slap at gifte mig med den fremmede Mand.»

«Jeg burde ha vidst bedre end at føre dig op i dette, men jeg vilde altfor

gjerne faa dig til min Ægtehustru, Jomfru Bente. Jeg skal sige dig, at i dette forgangne Aar har det været en Grav, som al min Længsel har staaet til, men nu synes jeg, at det igjen er blit et levende Menneske i Verden, som hører mig til. Alligevel er det ikke for min Skyld, men for din egen, at jeg ikke vil tillade dig at gaa tilbage til alt det, som du vil blive udsat for. Tror du ikke, at det er sandt, som jeg siger?»

«Jo jeg tror Dem, Seigneur Nordby,» sagde hun høitidelig. «Jeg har bestandig vidst, at De er et godt Menneske, skjønt De ikke har Vardøger.»

«Og nu kan jeg ikke skjønne rettere, end at det bedste er, at vi herefter deler ondt og godt sammen.»

«Ja det er det bedste!» gjentog Bente.

«Saa samtykker du i at fortsætte Reisen?»

«Og hvis jeg ikke samtykker?» spurgte hun smilende.

«Det vil være hyggeligere for begge Parter, at du følger frivillig,» sagde han og smilte ogsaa.

«Ja jeg gjør det frivillig.»

Mens de red videre, steg Maanen op. Veien gik gjennem høivokset Granskog,

hvor Maanen glimtet gjennem Grenene. Natten var hemmelighedsfuld, men hun var ikke ræd for den længer. Den gjemte paa saa meget. Den gjemte paa en ny Dag, som vilde bryde vældig frem med Solskin og Lys. Det maatte være Forsynet selv, som havde udvalgt en saa snild og god Mand til hende, som hun skulde love Troskab og Kjærlighed indtil sin sidste Stund. Sammen red de sin nye Dag imøde.

Det steg en svulmende Glæde op i hende. Hun tog pludselig hans Haand, som holdt hende fast og løftet den op for at kysse den. Men hun betænkte sig. Hun maatte vente. Endnu var hun ikke hans ægteviiede Hustru — men snart, snart. Hendes Hjerte begyndte at banke saa stærkt, at han kjendte det.

«Hvad var det, du blev ræd for?» spurgte han. «Her er ikke noget at være ræd for, det jeg kan skjønne.»

«Nei,» sagde hun stammende og kjendte, at hun blev sprutende rød. «Nei — jeg blev ikke ræd — men jeg blev saa glad, for jeg tror, at Forsynet har villet være god mod mig.»

«Lille Bente, jeg tror som du!»

NIENDE KAPITEL

Prestekonen.

Det begyndte at blive sent. Hr. Iver Glostrup var hentet i Sognebud om Eftermiddagen til en afsidesliggende Plads langt tilskogs og var endnu ikke kommet tilbage. Efter hvad Bygdesnakket kunde fortælle, var den syge en Mand, som havde et langt Synderegister paa Samvittigheden — baade Mord og Røveri, — saa det tog Tid at modtage hans Bekjendelse.

I Prestegaardskjøkkenet sad en af Pigerne halvsovende og duppende for at holde Varmen vedlige paa Skorstenen, saa Hr. Iver kunde faa en varm Drik i Livet, naar han kom hjem efter den lange Tur i ulændt Vei ved Nattetider.

Hr. Ivers Hustru Lisbeth Lauridsdatter Juel sad oppe og ventet paa sin Husbond. Hun var søvnig og træt efter en vel an-

vendt Dag. Mens hun sad og strikket paa en Strømpe, sænket hendes Øienlaag sig ret som det var. Husjomfruen, som ogsaa sad med en lang Strømpe i Hænderne, var ikke mindre søvnig, lod det til. Prestekonen saa over paa hende og smilte.

«Var jeg i dit Sted, Jomfru Aarøe, saa vilde jeg sandelig gaa op og lægge mig!» sagde hun.

«Aaja, for den Nyttens, jeg gjør, kan jeg vist ligesaa gjerne gaa,» indrømmet hun og begyndte at rulle sammen Strømpen og stikke Pinderne fast. «Jeg synes ellers, Hr. Iver blir længe nu. Det kan da ikke være tilstødt ham nogenting?»

«Jeg synes ogsaa, han blir længe,» sagde Prestekonen.

Det rørte sig i en af Sengene inde i Kammeret.

«Tror Mor, at Far kan være blit overfaldt af Røvere?» spurgte en Barnestemme.

«Nei det er ikke Røvere her i Skogen — ikke i vor Bygd,» sagde hun beroligende.

«End af Ulv og Bjørn?»

«Nei bare læg dig til at sove igjen, Fredrik. Jeg troede, du var sovnet for længe siden.

«Det var jeg ogsaa, men Nils spændte til mig isøvne — og saa vaagnet jeg af det.»

Hun gik derind og saa til dem.

«Hvad er det alt det, dere har under Hovedpuden?»

«Bibelhistorien og Salmebogen — for at jeg skal huske det bedre til imorgen,» sagde han. «Det skal være saa bra. Og Nils har lagt sine Skibe paa sin Plads.»

«Har du læst tilstrækkeligt paa dine Lexer, saa behøves ingen Kunster,» sagde hun og tog baade Bøger og Træskibe væk. «Hvad er det, du har til imorgen?»

«Isaks Ofring.»

Hun skvat til.

«Nu vil jeg ikke høre et Kny mere!» sagde hun strengt, idet hun gik ind igjen.

Det var besynderligt, hvorlænge det sad i hende dette. Isaks Ofring. Endnu kunde hun ikke høre om Isaks Ofring, uden at det gik i hende, som om hun havde hørt noget leit.

Hun mindedes dengang for tolv Aar siden, da hun havde tænkt paa Abraham, som var villig til at ofre sin eneste Søn. Skulde ikke hun være ligesaa villig til at bringe sig selv som Offer? Det var

dengang hendes Mor havde sagt til hende, at hendes Fars Eftermand i Kaldet, Hr. Iver Glostrup, havde begjæret hende tilægte — dengang havde hendes Mor tilføiet, at hun frit skulde faa Lov til at bestemme over sin Skjæbne.

Af egen fri Vilje havde hun bragt det Offer, som Pligten mod Moder og faderløse Søskende bød hende bringe. Og Offeret var hende selv. Det er haardt at ofre sig selv, det havde hun faaet vide! Havde det kommet an paa, hvad hun havde villet vælge for sig selv, saa havde hun valgt Armoden og Sulden.

Alt, som det havde været hende kjært at tænke paa, skulde forsvinde som en Røg, alt, som hun havde ventet og haabet. Hun havde ventet, at en ukjendt Ungersvend engang skulde komme, og at hun skulde faa ham mere kjær end sit eget Liv. Saa ædel havde hun tænkt sig ham, at hun syntes, det var en Gru, at hendes lønlige Tanker og Haab skulde forgaa som i et Brændoffer.

«Ja, saa rusler jeg ligesaa godt op og lægger mig da,» sagde Jomfru Aarøe.

«Jeg skulde ønske, jeg ogsaa kunde gjøre det,» sukket Prestekonen.

«Jeg kan ikke tro andet, end at Hr. Iver overnatter derborte,» mente Jomfru Aarøe. «For det er da forhaabentlig ikke tilstødt ham noget?»

«Det er ingen Grund til at tro det værste heller,» sagde Madame Glostrup. «Han sagde selv, at han kom hjem, om det ogsaa blev sent.»

«Saa gaar jeg ud i Gangdøren og lyer efter, om han skulde være i Farvandet alligevel,» sagde Jomfruen. Presten havde vistnok hørt mærkelige Ting idag, og hun kunde aldrig ganske opgive Haabet om at faa høre lidt ved saadan en Leilighed, skjønt Erfaringen havde lært hende, at hun ligesaa godt kunde have udfrittet en Tømmerstok.

Madame Glostrup fulgte med, og mens hun stod og lyttede efter Vognen i det fjerne, var hun nedbøiet over sine egne syndige Tanker. For de maatte vel være syndige? Hun burde jo mere end nogen anden være opfyldt af Glæde og Taknemlighed, saa storlig som al hendes Gjerning var blevet velsignet.

Hvor hun stod, kunde hun se ud over Haven, som hendes Husbond havde tilladt hende at anlægge ganske efter hendes

egen Smag. I Maanelyset kunde hun se det smukke Anlæg i fransk Havestil, som var viden berømt. Hun kunde se Terrasserne og Alléerne, og Natteluften bar Duften af sjeldne Blomster til hende. Træerne var jo ikke fuldvoksne endnu, saa alt vilde blive endnu smukkere med Tiden. Men derfor havde hun et Overblik herfra over alle de snorlige Firkanter og Alléer, som dannede Anlægget.

Af og til hørte hun det lille hyggelige Dunk af et modent Æble, som faldt ned iblandt vissent Løv. Det var Æblerne af de Træer, hun selv havde plantet. Og hun hørte af og til det spæde Smeld af en Hasselnød, som faldt ned fra Hasselléen, som hun havde plantet. Det forekom hende næsten som en hørlig Velsignelse over hendes Hænders Gjerning.

Hr. Iver Glostrup havde sandelig beredt sin Hustru gode Kaar! Hun burde være opfyldt af Taknemlighed istedetfor at gyse tilbage ved Minder.

Han havde alle sine Dage været en god og forsynlig Mand, som havde været ræd for smaa Kaar. Han havde villet drage Omsorg for sin tilkommende Hustru og sine fremtidige Børn. Derfor havde

han ventet, til han havde faaet baade et godt Kald og havde samlet sig et smukt Indbo. Da var han 43 aar. Da alt var færdigt, saa han sig om efter Bruden.

Og Hr. Iver Glostrups Øine faldt paa hans Forgjængers ældste Datter, som bare var sytten Aar. Tre Dage efter at han havde seet hende første Gang, havde han friet til hende hos hendes Mor. Og tre Uger derefter stod Brylluppet.

Burde hun ikke glædet sig over, at hun havde bragt Offeret? Burde hun ikke kunne se paa alt med andre Øine nu tolv Aar efter? Dengang havde hun syntes, at den hvide Brudekjole var Offerdragten, og at Vielsesritualet var den blinkende Kniv, som skulde stikkes i hende. Og ingen havde sagt: Drag din Haand tilbage, Abraham.

Men burde hun ikke være evig taknemlig derfor, saa rigelig, som hun var blevet velsignet?

De otte Børn, som hun havde skjænket Hr. Iver, havde været sunde og friske og havde hidtil vokset op i Fromhed og Lydighed.

Og Held og Velsignelse havde fulgt saavel Prestens som hendes eget Arbeide

i Menigheden. En hel Industri havde hun faaet Lykke til at sætte igang i Prestegjældet. Det var ikke langt fra hundrede Vævstole og Rokker, som nu gik under hendes Veiledning og Tilsyn. Naar hun derfor havde faaet det kongelige danske Landhusholdningsselskabs Guldmedalje, saa var det hende vel kjært, men hun følte sig næsten beskjemmet. For naar der var udrettet saa meget, saa kom det jo ogsaa af, at Kvinderne havde været saa lærenemme og begjærlige efter Veiledning og nye Mønstre. Det havde gaaet lettere med det end med at faa Smaafolk til at dyrke Poteter.

Guldmedaljen var den eneste Værdigjenstand, hun havde i sit Eie. Den laa i en Æske indpakket i Bomuld og var ganske ny og skinnende blank endnu. Paa Aversen stod: «D. k. d. L. H. S. oprettet 29. Jan. 1769», og paa Reversen i en Laurbærkrans: «Den Fortjente til Ære».

Det var en særlig Gunstbevisning, naar Børnene fik Lov at aabne hendes Kommode og tage ud Guldmedaljen og beundre den.

«Det skulde bare mangle, at du fik Præmie for Landbruget ogsaa,» spogte Hr. Iver.

Hun havde svaret, som sandt var, at det vilde glæde hende mere, om Husmændene kunde faa Præmie for Rydning af Udmark eller Dyrkning af Poteter.

«Hører jeg ikke Kariolen nu, saa kan du kalde mig Mads,» sagde Jomfru Aarøe.

Jo det var ganske rigtigt, Kjøretøiet dukket frem fra Skogen og vistes klart i Maaneskinnet og luntet hjemad saa sikkert og taktfast som Hr. Iver selv.

Jomfru Aarøe gik ind for at gjøre istand Aftensmaaltidet. Naar hun havde ventet saa længe, saa var det ingen Mening i at gaa i det samme Øieblik Presten kom. Hun fik da heller ofre endnu noget mere af sin Nattesøvn i Haabet om, at det kunde undslippe ham et eller andet om Dagens Oplevelser — om han bare saa meget som kom med et Hjertesuk om Menneskenes Syndefuldhed saan i Almindelighed, saa vilde hun ikke gaa glip af det nu, naar hun havde ventet saa længe.

«Godaften!» raabte Presten til dem.
«Hvordan staar det til her?»

«Alt vell!» sagde Madame Glostrup.
«Du kommer sent!»

«Ja Veiene var ufremkommelige,» sagde

han, «eller rettere sagt, det var ikke Vei derop til Mons Nilsens Hytte. Vi maatte stige af og gaa lange Stunder gjennem baade Myr og ulændt Smaaskog. Saa vidt jeg kan forstaa, har vi faret vild ogsaa paa Hjemveien.»

«Vi har en Overraskelse til dig,» sagde Madame Glostrup. «Nye Poteter fra Stykket nedenfor Laaven og nykjærnet Smør til. Du tager vel Stabburspølse og Brød ogsaa, for du har vel ikke smagt hverken vaadt eller tørt, siden du drog hjemmefra?»

«Nei det har jeg ikke,» sagde han. «Hvor du trakterer, min kjære Lisbeth! Dette er rigtignok mere oplivende, naar man kommer fra en besværlig Kjøretur end en Tallerken graa Grød!»

«Jeg er nysgjerrig efter at høre din Mening om Poteterne fra det nye Stykke,» sagde hun.

«Jeg synes, det er de mest velsmagende Poteter, jeg endnu har spist,» sagde han.

«Det er ogsaa min Mening,» sagde hun. «Det ser ud, som Poteter blir bedst i sandig Jord.»

«Aldeles utvivlsomt, vi er blevet en Erfaring rigere. — De, som lo dengang jeg overdrog dig at bestyre Landbruget og

anlægge Haven, er da blevet grundig beskjemmet, min kjære Lisbeth.»

«Det glæder mig, at jeg ikke har vist mig uværdig til den Tillid, du viste mig,» sagde hun.

Jomfru Aarø kom ind og spurgte, om Hr. Iver kanske kunde have Lyst paa varmt Øl med Ingefær?

«Naar De nævner Øl, saa kan jeg ikke negte, at varmt Øl vilde smage ovenpaa den lange Tur i dette kjølige Veir,» sagde Hr. Iver smilende.

«Nei, Hr. Iver kan sandelig trænge lidt styrkende ovenpaa saa rystende Meddelelser,» sagde hun.

Hun pudset Lyset, før hun gik, og lagde Lysesaxen fra sig saa omstændeligt og langsomt som muligt — men ikke et Ord fra Hr. Iver, ikke et Ord!

«Syver Husmand kom her forbi, just som vi havde kogt Poteterne,» fortalte Prestekonen, «saa raabte jeg ham ind og trakterte ham med rygende varme Poteter, og han fik lidt Smør til ogsaa. Han maatte erkjende, at det smagte godt, og endelig har han da nu lovet, at han vil sætte Poteter. Han skulde begynde at rydde det Stykket med Orrekrattet imor-

gen den Dag. Paa dine Vegne har jeg lovet ham Poteter til at sætte, naar Vaar-
onnen begynder.»

«Det var jo glædeligt,» sagde Hr. Iver.

«Ja det var jo det, men da jeg ogsaa vilde give ham et af de unge Æbletræer, jeg har plantet netop i den Hensigt at uddele, da var han mindre medgjørlig. Og jeg bad ham pent om at have et lidet Bed til Blomster foran Sydvæggen, saa skulde han faa Frø af mig.»

«Hm,» sagde Hr. Iver betænkt og strøg sit lange hvide Skjæg, «Blomsterne kan det nu ikke haste med. Jeg synes, det vilde være store Ting, om vi kunde opleve at se en liden Potetesflek ved hver Hytte, saa havde Folk da lidt i de hyppige Misvæxtaar. Kan vi faa Folk oplyst om, hvilken Velsignelse vi har i de villige nøisomme Poteter, saa synes jeg, det er overflødigt at tænke paa Blomster og Æbler — ialfald for de fattigste.»

«Men hvorfor skulde Vorherre have skabt Blomsterne, hvis det ikke var hans Vilje, at vi skulde glæde os over dem? Og det kunde vel ingen mere trænge noget vakkert at glæde sig over end de, som bor i de usle Hytter. Da Syver svarte,

at Æbletrær og Blomster vilde tage op Pladsen, da syntes jeg, det var forargeligt! «Jeg synes, at du under baade Tidsel og andet Ugræs ganske god Plads i Ageren din, Syver Braaten,» sagde jeg, «og jeg kan ikke skjønne rettere, end at det, som et lidet Blomsterbed vilde optage Pladsen for, det vilde være en udslidt Skosaale og nogen gamle skidne Filler.» Jeg blev lidt hastig, det kan jeg ikke negte.»

«Behovet er der ikke,» sagde Hr. Iver. «Slaa den Tand ud du, min kjære Lisbeth.»

«Hvis jeg har din Tilladelse til det, saa vil jeg forsøge, om det ikke skulde lykkes tilsidst.»

«Min Tilladelse har du, men jeg spaar dig liden Glæde deraf. Forær du heller dine Æbletrær og Blomster til de mere velhavende Bønder. Alt nyt maa begynde ovenfra, min kjære Lisbeth, det er den forkjerte Vei at begynde nedenfra og opad.»

«Det er flere af de i gode Kaar, som fik Frø af mig ifjor,» sagde hun, «baade til spiselige Urter og Blomster. Jeg haaber, at de kan samle ind Frø selv iaar — skjønt det skulde ikke forbause mig

saa svært, om de ikke gjør det heller —. Men Syver Braaten skal ikke slippe for Æbletræet! Jeg skal selv gaa derop og plante det imorgen Aften, for det er netop den rette Tid nu til Omplantning.»

«Du Lisbeth! Du Lisbeth!» sagde han smilende.» Men tag ialfald Nils med dig. Kanske jeg skal følge med ogsaa, saa kommer vi tre Mand høi.»

«Ja da maa det sagtens blive Æbleplantning, naar Presten er med,» lo hun.

Jomfru Aarøe kom med Øllet og gav sig forskjellige Smaating at udrette inde i Stuen.

Hr. Iver havde god Appetit og spiste langsomt.

Tilsidst forgik Taalmodigheden hende — dette Havesnak var ikke noget at sidde oppe for — og hun sagde Godnat, men spurgte dog, om Hr. Iver vilde betro hende Runden for Natten indendørs? Men til alle Udhusbygningerne syntes hun ikke, at hun var hjertet til at gaa — især inat, naar hun tænkte paa alle Fortællingerne om Mons Nilsen.

Hr. Iver takket for Tilbudet og sagde, han skulde selv besørge Eftersynet uden-dørs.

«Du ser ogsaa træt ud, min kjære Lisbeth,» sagde Presten.

«Ja det har været en travl Dag,» sagde hun. «Hvilen skal smage godt.»

«Nu skal jeg bare tage mig en liden Pibe. Naar man kommer sent hjem fra en lang Tur, saa bør man ikke gaa tilsengs med det samme, men sidde i Ro en Stund, for ellers faar man ikke sove. Det har jeg lært af salig Moster Maren, og jeg har selv erfaret, at det holder stik.»

«Saa siger jeg Godnat,» sagde Jomfru Aarøe.

«Godnat, Jomfru Aarøe.»

Hun brummet, idet hun gik opover Trappen: «Nu har Hr. Iver hørt om baade Mord og anden Ugudelighed, men den, som tror, at han under en anden at faa høre lidt, han tror nok skammelig feil, san!»

TIENDE KAPITEL

Flygtningerne.

Hr. Iver havde bare taget nogle Drag af sin lange Pibe, da Døren gik op, og Jomfru Aarøe kom ind igjen. Hun lænet sig mod Væggen og var kridhvid i Ansigtet.

Begge Prestefolkene saa op.

«Men hvad er det, som staar paa?» sagde de begge, som med en Mund.

«Jeg tror,» gispet Jomfru Aarøe, «jeg tror, at jeg har havt et Syn! Eller ogsaa ved jeg ikke, hvad det var.»

«Forklar Dem, Jomfru Aarøe,» sagde Hr. Iver, «hvor havde De det Syn?»

«Det var, da jeg saa ud af Loftsgluggen,» stammet hun, «det var en hvid Hest, og saa syntes jeg, at der sad baade en Mand og et Fruentimmer paa den. Saa det maa da have været et Syn.»

«Vi faar vel gaa og se paa Synet da,» sagde Presten.

«Hvis det er der endnu,» stønnet Jomfru Aarøe.

De gik alle tre op af Loftstrappen. Jo, sandelig var det der.

«Kan ikke Hr. Iver mane det væk?» bad Jomfru Aarøe indtrængende.

«Er det Mennesker af Kjød og Blod, saa kan jeg ikke paatage mig at mane dem væk,» sagde Presten, og hun syntes, det var ligesom lidt Spot i hans Stemme.

«Det overgaar mine Kræfter, min kjære Jomfru Aarøe!»

«Men se, hvor det lyser af Hesten!» hvisket hun. «Kan det være en naturlig Hest?»

«Det er ialfald en blak Hest, og Maaneyset falder lige paa,» sagde han.

«Men se det hvide, som flagrer,» sagde hun. «Ser De det?»

«Det er et hvidt Fruentimmerslør,» mente Prestekonen.

«Jeg synes, det er rent fælt, hvor det lyser af det!» sagde Jomfru Aarøe. «Kan det være et naturligt Slør? Jeg har bestandig ønsket, at noget skulde hænde, og har det været en Synd, saa

er det kanske den, jeg blir straffet for nu?»

«Det bør man aldrig ønske, Jomfru!» sagde Presten. «Naar ingenting hænder, saa har man det bra.»

«Det gaar smaat med de to,» sagde Prestekonen. «Det ser ud, som Hesten er træt. — Nei der begynder den at rappe sig.»

«De dreier ind mod Prestegaarden!» udbrød Jomfru Aarøe i Forfærdelse.

«Ja, saa vil vi snart faa vor Nysgjerrighed tilfredsstillet,» sagde Hr. Iver. «Er Kristian gaaet ind i Drengestuen?»

«Nei, han sidder nok og spiser inde i Kjøkkenet endnu,» sagde Jomfru Aarøe. «Den Karen spiser baade længe og vel! Jeg skal bede ham komme ud og tage imod Hesten.»

Hun gik ind i Kjøkkenet og raabte høitidelig: «Kom ud, Kristian! Kom ud, Oline! Se paa det, som kommer tilgaards!»

De kom farende ud, og Kristian stillet sig nedenfor Trappen, mens Hr. Iver Glostrup og Madamen stod i Gangdøren for at modtage de uventede Gjester.

«Jeg synes, jeg skulde kjende Hesten,»

sagde Kristian op mod Husbondsfolkene.
«Er det ikke Nordbys paa Huul mon?»

De to ridende nærmet sig nølende.

«Godaften!» sagde en kjendt Stemme.

«Godaften, Hr. Iver Glostrup!»

«Et underligt Optog, Tønnes Nordby!»
sagde Presten lidt stramt.

«Maa vi stige af og komme indenfor,
saa skal jeg forklare det,» sagde Nordby.

«Selvfølgelig maa De komme ind og
nyde den Gjestfrihed, vort Hus formaar,»
sagde Hr. Iver.

«Sæt Hesten ind i Stalden, Kristian.»

«Skal jeg gjøre istand Gjesteværelserne?»
hvisket Jomfru Aarøe til Madame Glostrup.
Bente havde hørt det.

«Nei Tak,» sagde hun ængstelig, «jeg
haaber da — at vi kan reise videre.»

«Det kommer an paa Dem, Hr. Iver!»
sagde Nordby.

«Paa mig?»

Bente saa paa Presten i stigende Angst.
Hans Mine var ildevarslende mørk.

«Denne unge Jomfru,» sagde Nordby, da
de var kommet ind i Stuen, og Døren var
lukket, «er Seigneur Samuel Heires ældste
Datter.»

Bente gik hen til Presten og neiet og

tog ham i Haanden, og derefter til Madame Glostrup og Jomfruen.

«Jeg kjender Seigneur Samuel Heire,» sagde Hr. Iver. «Det er en bra og retsindig Mand. Hvordan er hans Datter kommet saa langt fra sin Faders Hus ved Nattetider?»

Bente blev endnu mere rød og holdt Haanden for Øinene.

«Jeg kan ligesaa godt springe i det som krybe i det!» sagde Nordby. «Jeg har bortført hende!»

«Bortført!» gjentog Hr. Iver og veg tilbage. «Bortført!»

«Ja!» sagde Nordby, «det var ingen anden Raad, for hendes Forældre havde forlovet hende med en fremmed Mand mod hendes Vilje.»

«Det blir bedre og bedre!»

«Nu forstaar De nok, at jeg kommer til Dem, Hr. Iver, som til en Ven i Nøden og beder saa pent, om De vil vie os, og jeg skal tjene Dem og Deres igjen, saa længe jeg lever!»

Hr. Iver tilkastet ham et lynende Blik.

«De er kommet til den urette Mand, Seigneur Nordby!» sagde han koldt.

«Jeg trodde, at vi var Venner, Hr. Iver, og ikke Uvenner, men af en Ven pleier

man at kunne vente en Haandsrækning, naar det kniber.»

«Ikke til en lovstridig Handling!» sagde Presten. «Har De troet mig istand til det, Seigneur Nordby, saa har De daarlig kjendt mig.»

«Betænk, at det er mig, som har hele Ansvaret for denne uoverlagte Handling!» sagde Nordby. «Men Straffen kommer til at gaa udover en ung uskyldig Jomfru, som havde Tillid til mig. Hvorledes vil hun blive seet paa, hvis De ikke vil vie os? Betænk, at Straffen kommer til at gaa ud over den urette, Hr. Iver!»

«Det burde De selv have betænkt, Seigneur!» sagde Presten. «Hendes Ve og Vel burde have ligget Dem saa pas paa Hjerte!»

«Gjør ikke ham Bebreidelser!» sagde Bente alvorlig. «Naar De kjender Seigneur Nordby, saa maa De selv vide, at han er et godt Menneske. Det er mig selv, som er Skyld i dette, som jeg nu først tilfulde forstaar. Hans eneste Feil er, at han havde Medlidenhed med mig, da jeg bad ham redde mig fra et forhadet Giftermaal.»

«Jasaa!» sagde Hr. Iver spodsk.

«Saa det var af Medlidenhed. Af Medlidenhed har De overgivet hendes hidtil uplettede Navn til Spot og Spe for Alverden!»

«Det staar i Deres Magt at hindre det! Vær ikke grusom mod os!» bad Nordby.

«Hverken Bønner eller Trudsler kan bevæge mig til at foretage denne Vielse!» erklærte Presten. «Det er mit sidste Ord i denne Sag!»

I en Trang til at foretage sig noget havde Jomfru Aarøe pudset Lyset for nær, saa det truet med at slukke. Det var bare en liden Gnist igjen, som langsomt kjæmpet sig fremover, mens det var mørkt i Stuen.

Presten havde utaalmodig vendt sig imod hende.

«Det er mit sidste Ord i denne Sag!» gjentog han med Eftertryk.

Bente holdt Hænderne for Ansigtet.

«Har Forsynet ført Lykkens Bæger til vore Læber bare for at rive det bort i samme Øieblik?» hvisket Bente. Hun havde hørt Ordene i en Komedie inde i Christiania og havde syntes dengang, at det var bare tomme Ord, men nu husket hun dem og forstod, at den, som havde

sagt dem, havde kjendt den samme grusomme Skuffelse som hun selv.

«Jomfruen kan faa være her, til hendes Fader lader hende hente,» tilføiet Hr. Iver.

«Forstaar De ikke, at hendes Fremtid blir spoleret?» sagde Nordby. «Kan De da tage smaalige Hensyn?»

«Jeg maa næsten le af Dem!» sagde Presten. «Synes De, det er Dem eller mig, som er Skyld i dette?»

«Vi flygtet i det Haab at blive forenet for Livet,» sagde Nordby. «Man maa jo forsøge det yderste, før man opgiver Haabet. De kjender selv Elskovs Magt, Hr. Iver!»

«Jeg!» sagde Presten med Værdighed. «Jeg, Seigneur! Jeg, som i Tugt og Ære anholdt om den Udkaarede hos hendes kjære Moder og fik hendes fulde Samtykke paa Datterens Vegne! Der findes ingen Lighed! De har narret den, De foregiver at elske, bort fra Forældre, bort fra hendes lovlige Fæstemand. Kalder en hæderlig Mand det Kjærlighed?»

Nordby var blit rød.

«Ja,» sagde han hidsig. «Ja, jeg kalder det Kjærlighed — og vel saa god Kjærlighed som Deres!»

«Deres Begreber er sørgelig forvirrede, Seigneur!» sagde Presten koldt. «Men jeg synes, at vi nu bør afslutte denne Samtale.»

«Er det Deres Hjertens Mening, at alt var, som det skulde være ved Deres eget Giftermaal?» fortsatte Nordby med Heftighed. «De fik Forældrenes Samtykke ja, men hendes eget, — hvis hun var blit spurgt?»

Presten saa forarget paa ham, saa vendte han sig mod sin Hustru, det blev hendes Sag at komme med en Protest — en harmfyldt Protest!

Prestekonen havde staaet taus og fortabt i Beskuelsen af det elskende Par, som bønfuldt om at vies.

Det maatte være saa, at det var Djævelen selv, som aflagde den fromme Prestekone et Besøg og forvirret hendes Sind og Sanser i denne Stund. Hun, som havde en høit agtet Ægteherre, otte Børn, Tjenestepiger, Tjenestedrenge, fem Husmandspladse med tilsammen over femti Sjæle, to Menigheder, som hun skulde vejlede, og hvor over hundrede Rokker og Vægstole var sat igang under hendes Tilsyn og Veiledning, hun, som var tildelt

den store Guldmedalje for, hvad hun havde faaet Lykke til at udrette, — hun syntes, at Forsynet havde givet denne bortløbne Jomfru den største Gave, som kunde gives. —

Hun bevæget Læberne. Hvad kunde hun sige? Hun kunde ikke svare andet end: jeg gjorde det frivillig.

Men det forekom hende, at alle, som var tilstede, kunde forstaa, hvad Offeret havde kostet, naar hun sagde de Ord, som jo var de eneste, som var at sige.

Hun følte, at alle Øine var rettet paa hende, men hun taug fremdeles. Hendes Kinder var røde, og hendes Øine lyste med en underlig Glans. —

Endelig gik hun et Par Skridt henimod Hr. Iver.

«Min Herre og Husbond,» sagde hun tilsidst, «i tolv Aar har jeg været din Ægtehustru, har født otte Børn til Verden, som arter sig vel, og har styret dit Hus og hjulpet dig i dine to Menigheder med alt til deres timelige og evige Velværd henhørende. Jeg haaber, at hvad jeg har gjort i disse tolv Aar, har været til din Tilfredshed?»

Han saa paa hende i en ukjendt Uro.

«Visselig har al din Gjerning været til min store Tilfredshed,» sagde han.

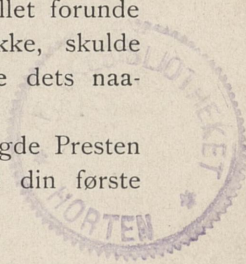
«Hvorfor spørger du?»

«Er det saa, min kjære Herre og Husbond,» sagde hun, «saa negt mig ikke den første Bøn, jeg henvender til dig. Jeg har aldrig bedt dig om nogen Ting, naar mine Ønsker kan have været modsat dine, — fordi jeg vidste, at du bestemte og ordnet alt, som det var bedst — men nu har jeg en Bøn til dig for første Gang — og jeg vil tage det som det sikreste Tegn paa din Tilfredshed med mig i disse tolv Aar, at du opfylder min første Bøn.»

«Hvad er din Bøn?» spurgte han opfyldt af ubestemte mørke Anelser. «Jeg tør ikke negte dig den.»

«Min Bøn er, at du vier disse to, som her staar,» sagde hun hurtig. »Ser du ikke, at Forsynet har skjænket dem den største af alle Gaver, en gjensidig Kjærlighed? Naar Forsynet har villet forunde dem den høieste jordiske Lykke, skulde da vi fordriste os til at hindre dets naadige Planer?»

«Du skal faa din Vilje!» sagde Presten mørk. «Jeg siger ikke nei til din første

Bøn. Maatte vi ikke komme til at angre denne Stund!»

Jomfru Aarøe sprang op.

«Blir det Vielse her?» hvisket hun til Madame Glostrup, som nikket til Svar. «Saa maa vi vel gjøre istand lidt her?»

«Tag i med mig her,» sagde hun og pegte paa et Bord, «saa flytter vi det bort i Hjørnet og lægger en pen Damaskes Kjøbedug paa. Det gaar an til Alter.»

«Ikke for mange Forberedelser!» sagde Presten. «Giv mig Kjole og Krave.»

Idet Madame Glostrup gik efter Prestedragten, hvisket hun til Jomfru Aarøe: «To Lys paa Alteret og to paa Bordet — i de ottekantede Tinstager.»

Bente fulgte Forberedelserne i aandeløs Spænding. Kunde hun virkelig tro det? Madame Glostrup kom igjen med Prestedragten og fulgte Hr. Iver ind i Soveværelset ved Siden af for at hjælpe ham. Det maatte jo være det vigtigste af alt, men det saa ogsaa saa høitideligt ud med to Lys paa det hvide Alter og to Lys paa Divanbordet, som speilet sig i den blanke, mørke Mahognyplade. Hun hørte Hr. Iver slænge Vadmelsfrakken, saa det

formelig smeldte mod Stolen. Blid var han ikke, det var ikke vanskeligt at skjønne. — Bente glattet lidt paa Haaret med Hænderne, det stod som en Flur omkring hende efter Rideturen, var hun ræd for.

«Hvordan ser jeg ud?» hvisket hun til Nordby.

«Du har aldrig været saa vakker!» hvisket han tilbage.

Bente maatte smile — da kunde hun skjønne, at han maatte være rigtig forelsket, naar han kunde synes, hun var vakker i en gammel Hverdagskjole.

Hr. Iver kom tilbage i fuld Prestedragt og spurgte Brud og Brudgom om Navnene?

Klokkeren kom hæsblæsende ind af Døren.

«Jeg sendte Kristian over til Klokkerboligen for at vække op Larsen,» forklarte Madame Glostrup.

«Ja,» sagde Klokkeren, «da jeg blev vækket af Dundringen paa Døren, raabte jeg ud og spurgte, om det var Ildebrand, men det blev svaret: det er Vielse. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde tro, men nu synes jeg næsten, at det ser saa ud.»

Hr. Iver nikkede bare.

Madame Glostrup kom med Salmebogen, og Klokkeren begyndte at synge:

O Ægtestand! Du høilyksalig est.

«Et Vers er nok!» sagde Hr. Iver kort.

Saa knælte Brudeparret ned, og Presten læste Ritualet.

«Saa tilspørger jeg Eder, Tønnes Christensen Nordby, om I vil have denne ærlige Pige, som hos Eder staar? Om I herefter vil leve saa med hende baade i Medgang og Modgang, som en Dannemand bør at leve med sin Ægte-Hustru?»

Det var jo ingen Sag for ham at svare ja med god Samvittighed baade paa Spørgsmaalene, om han havde raadført sig med Slægt og Venner, og om han vidste sig fri.

Bente blev mere og mere angst, hun hørte, at Nordby havde sagt ja tre Gange, og vidste, at Turen var kommet til hende.

Hun syntes, at Presten var blit mere barsk, da han vendte sig til hende og spurgte: Iligemaade tilspørger jeg Eder, Bente Sophie Samuelsdatter Heire, om I vil have denne Mand, som hos Eder staar? Om I da vil leve saa med hannem baade i Medgang og Modgang som en Ægte-

Frue bør leve med sin Ægte-Husbonde?»

Bente løftet sine Øine mod Presten og sagde høit og stærkt «ja». Hendes Angst var væk, og hun syntes, at nu var hun bundet til sin Ægteherre for al Tid.

Men hun blev ganske hed, da Presten begyndte paa: «Har I raadført Eder» —

Og saa hævet han Stemmen og saa hvast paa hende, da han sagde: «dernæst med Slægt og Venner?»

Hun syntes ikke, hun kunde svare hverken ja eller nei, men hun saa raadvild paa sin Brudgom og bevæget Læberne.

Presten lod til at tage det for et Svar, for han gik over til det sidste Spørgsmaal og sagde med Tordenrøst: «Om I ved Eder fri, at I ikke haver givet nogen anden Mands-Person, som nu lever, Eders Ægteskabs-Tro, som dette kunde være til Hinder?»

Hun blev forfærdet: skulde Ægteskabet kunne forhindres nu i sidste Øieblik?

«Ikke jeg,» sagde hun fortvivlet, «og vist ikke min Far heller, det er bare min Stedmor.»

Presten sendte hende et forarget Blik, som gled videre over til hans Hustru.

Hun lagde Haanden paa Bentes Arm og hvisket: «Bare svar ja.»

Og Nordby smilte og hvisket ogsaa: «Du kan trygt svare ja.»

Hun blev sprutende rød over, at hun havde gjort en saa stor Bommert som at snakke ved Alteret og hvisket ja.

Vielsen var tilende. Bente vidste, at hun var rigtig gift, selv om mange Ting havde manglet, som ellers pleiet at høre med ved et Bryllup, men hun havde jo hørt Presten sige: «Saa erklærer jeg Eder herved for rette Ægtefolk at være,» og det var det vigtigste. Og hun havde med en Følelse af Tryghed hørt ham sige: «Hvad som Gud haver tilsammenføiet, det skal Menneskene ikke adskille.»

Hr. Iver havde erklæret, at nogen Salme efter Vielsen ikke behøvedes.

Madame Glostrup og Jomfru Aarøe saa paa hverandre, de tænkte det samme: de burde tage frem den hjemmelavede Heggebærvin og drikke de Nygiftes Skaal, inden de drog ud igjen. Men Hr. Iver var ikke i det Humør, at de turde foreslaa det.

Nordby tog op sin Tegnebog, idet han sagde: «Det kan være en Stund, inden jeg kommer paa disse Kanter igjen.»

Men Hr. Iver gjorde en afværgende Bevægelse og sagde: «Det har været mig saa imod at foretage denne Vielse, at jeg aldeles ingenting vil have.»

«En Ven skal De ialfald have i mig, saa længe vi begge lever, Hr. Iver,» sagde Nordby.

Han gav Klokkeren en Sølvpenge og bad Drengen føre Hesten frem.

Kristian og Olea, som begge havde været Tilskuere fra Døraabningen, fjernet sig skyndsomt.

Bente tog hjertelig Afsked med Madame Glostrup og sagde: «Jeg kan aldrig faa takket Dem nok for det, De har gjort for os nu, Madame.»

«Min kjære unge Veninde,» sagde Prestekonen, «at se, hvor glad De ser ud, vilde være Løn nok for enhver Opofrelse.»

«Ja jeg synes, at jeg er en anden, end da jeg drog ud fra min Fars Hus for faa Timer siden,» sagde Bente smilende. «Og jeg synes, det er en anden Verden ogsaa!»

Alle, som var tilstede, fulgte Brudeparret ud. Kristian kom med Hesten, og de to steg tilhest, som de var kommet.

Madame Glostrup syntes, at hendes Sanser var unaturlig skjærpet; trods Mørket

syntes hun, at hun kunde se Brudens og Brudgommens glædestraalende Øine, og hun syntes, at hun hørte ham hviske til hende: «Nu rider vi hjem, min lille Ægte-hustru.»

En Fugl i det høie Almetræ ved Prestegaardstrappen var blit vækket af den uvante Uro og kvidret svagt et Par Toner.

Idet de red afsted, vendte Bruden sig om mod Hr. Iver.

«Vi faar da Bryllupssalmen efter Vielsen alligevel,» raabte hun med en besynderlig jublende Stemme: «Fuglene vil synge den for os, inden vi naar hjem.»

Hr. Iver rystet misbilligende paa sit ærværdige Hoved, men Madame Glostrup gjentog neppe hørligt: «Til Lykke, til Lykke», og vinket med Haanden.

Klokkeren tog Afsked med Prestefolkene og sagde: «Denne Begivenhed vil sikkerlig mindes i Prestegjældet længe udover vor Tid.»

«Ja den vil vistnok mindes,» sagde Hr. Iver.

Jomfru Aarøe og Tjenerne var gaaet hver til sit, men Presten og hans Hustru blev staaende ved Indgangsdøren og saa efter det bortdragende Brudepar, til de

bare kunde skimte noget lyst, som af og til forsvandt bag Træerne og af og til dukkket frem igjen. Madame Glostrup mente kanske, at Bruden havde vendt sig mod Prestegaarden, for hun vinket en Gang til med Haanden.

Hr. Iver saa sky paa hende. Denne Kvinde, som han havde ment, at han havde overøst med Velgjerninger, havde været hans Hustru i tolv Aar. Denne Kvinde, som han havde ment skyldte ham alt, havde han troet var opfyldt af Taknemlighed, han havde troet, at hun var hans egen «som en synderlig Ting». Naar han tænkte paa, hvordan hun havde bedt for det elskende Par med flammende Øine og blussende røde Kinder, saa forekom hun ham næsten som en fremmed.

Hans Hustru stod taus og ydmyg ved Siden af ham. Hun syntes, at hun kunde gjætte hans Tanker, og det gik et Stik igjennem hende. Maatte han ikke vente hendes høieste Taknemlighed? Havde hun forspildt hans Lykke i denne eneste korte Stund? Var noget sønderbrudt, saa kunde det ikke gattes ud med Ord. Bare Dages og Aars Samdrægtighed og Pligtopfyldelse vilde kanske kunne gjøre det godt igjen.

«Det er koldt,» sagde hun tilsidst.

«Javel, vi faar gaa ind igjen,» svarte han.

Han trak Slaaen for Gangdøren, og hun gik ind i Stuen.

«Gud hjælpe os begge,» hvisket hun.

ELLEVTE KAPITEL

Forsøg paa Forsoning.

Tidlig næste Morgen skrev Tønnes Nordby i al Korthed til sin kjære Svigerfar og meldte, at han og Bente Samuelsdatter Heire igaar Nat var blevet ægteviede af Hr. Iver Glostrup.

Og Bente skrev under: «Min kjære Fader og Stedmoder! Tilgiv mig den Sorg og Bekymring, jeg muligens haver forvoldt Eder, hvilken jeg haaber bliver vendt til Glæde, naar I hører, at jeg nu er Seigneur Tønnes Nordbys Ægtehustru.

Eders kjære Datter

Bente Samuelsdatter Heire.»

Brevet blev sendt afgaarde straks med en af Tjenerne.

Men Virkningen af dette Brev blev ikke ganske, som Afsenderne havde tænkt sig. Far Heire blev rasende og slog i Bordet

og lovte, at baade Tønnes Nordby og Hr. Iver skulde faa erfare, at det var Lov og Ret i Landet!

«Det kan jeg li' dig for, Heire,» sagde hans Kone. «Vis dig som en Mand! Hvad agter du at gjøre?»

«Reise ind til Christiania,» svarte han. «Sporenstregs! Og melde det til Øvrigheden.»

«Det holder jeg med dig i,» sagde Madame Heire. «Man skal ikke lade sig spille paa Næsen!»

Ingen havde nogensinde seet Samuel Heire sint før, og selv hans Kone havde en utryg Fornemmelse, mens han gav sine Ordre til høire og venstre i Anledning af den hovedkuls Reise.

Det havde ikke taget lang Tid, inden han sad færdig i Reisevognen.

«Jeg agter ikke at tage ind til min Fætter dennegang,» sagde han. «Han er en Fusentast, og det er ikke godt at vide, hvadslags Lærdomme Pigebarnet har indsuget der! Kortsagt: jeg tager ikke ind til ham!»

«Det holder jeg med dig i,» sagde hun.

Idet han skulde kjøre ud af Porten, holdt han Hesten an.

«Brudgommen da!» raabte han til Madame Heire. «Jeg har ikke faaet Tid at tænke paa ham før! Det er jo for sent at faa sendt ham et Brev nu, for han maa alt være paa Reisen. Skulde han komme, mens jeg er borte, saa faar du tage vel imod ham og meddele ham, hvad som er hændt. At Bente skulde blamere os saa for Alverden!»

«Gid jeg havde hende her!» udbrød Madame Heire uvilkaarlig.

Der kom mange Visitter til Heires, mens Husherren var i Christiania. Og Madame Heire fandt en Trøst i at udøse sit Hjerte for de besøgende.

«Det var en Nat!» stønnet hun. «Jeg haaber, at jeg ikke maa opleve Magen! Og det kom som Lyn fra skyfri Himmel, maa jeg næsten sige, skjønt jeg jo ikke et Øieblik havde været i Tvivl om, at det maatte tage en Ende med Forfærdelse med hende! Jeg var den eneste, som ikke gik helt fra Sans og Samling, om jeg selv skal sige det! Det første, jeg gjorde, var at se efter, om noget af Bentes Tøi var borte, og ganske rigtig! Den nye Silkehatten, som hun fik i Christiania ifjor, var væk, og en gammel Kyse var

tullet ind i Klædet, som den laa i! «Der kan du se, at det er en planlagt Flugt!» sagde jeg til Heire. «Tror du, at nogen finder frem sin nyeste Hat for at drukne sig!» For han havde sat sig i Hodet, at det skulde letes i Brønden, kan De tænke! Og det var ikke mere end saavidt, at han lod sig overbevise ved, at Hatten var borte heller. Vor Forstand stod rigtignok aldeles stille, for Porten var stængt, og De ved, den kan jo bare stænges indenfra. De to maa altsaa ha havt en Medhjælper i Huset. Naar Heire kommer hjem igjen, saa skal det bli et skarpt Forhør angaaende den Sag! Vi lette i hver Krog fra Loft til Kjælder hele Natten igjennem — ikke en Gang, men om igjen og om igjen. Ja jeg haa-ber som sagt, at jeg ikke maa opleve Magen, og sandsynligt er det heller ikke, at nogen af mine egne Børn skal vanarte saa, om jeg selv skal sige det!»

Samuel Heire kom hjem igjen temmelig misfornøiet med Udfaldet af sin Reise. Man havde sagt ham, at hvorvel det var en meget forkastelig Gjærning at bortføre en ung Jomfru, saa kunde ikke Tønnes Nordby straffes for samme, naar det

var skeet med Jomfruees fulde Billigelse og Samtykke. Derimod skulde Hr. Iver Glostrup øieblikkelig suspenderes fra sit Embede.

Heires blev sparet for den Tort at maatte modtage Brudgommen. Hos den første Embedsbroder, som han kom til i Smaalenene, fik han høre om Bente Heires romantiske Vielse.

Han sendte et fuldt paalideligt Bud med Brev til Samuel Heire, hvori han havde opsat de havde Reiseudgifter, hvilke han syntes, Billighed krævet, at han fik refunderede. Han vilde oppebie Seigneur Heires gunstige Svar hos sin Embedsbroder.

«Jeg finder, at han er i sin gode Ret,» sagde Samuel Heire. «Og hver Skilling skal blive sendt ham, skjønt det er temmelig rundeligt beregnet — særlig synes jeg, at fire støbte Lys paa Reisen er noget ødselt! Han skal dog faa alle sine fire Lys refunderede!»

Samuel Heire fulgte sin Kones Raad og kaldte ind samtlige Tjenestepiger og Tjenestegutter til Forhør, og Madame Heire havde ogsaa ymtet et lidet Ord om at hente Øvrigheden.

Det viste sig imidlertid at være overflødig: at Kristoffer Henriksen havde

daarlig Samvittighed, kunde enhver se, og han gik ogsaa øieblikkelig til Bekjendelse om, at det var ham, som havde forklædt sig den Aften, Borgervagten maatte ud.

Han havde gjort det bare for Moro Skyld uden at tænke, at det skulde volde et saa stort Opstyr, og da han saa, hvad det forvoldte, saa turde han ikke melde sig, fordi han hørte Folk sige, at den, som var Ophavsmand til det, kunde vente sig en banket Trøie.

«Ja en banket Trøie kan det bli Raad til at faa nu ogsaa!» sagde Samuel Heire. «Og med Renter, siden det er gaaet saapas mange Dage! Men det var din Andel i Bortførelsen, vi skulde ha Greie paa.»

Kristoffer forsikret, at han var saa uvidende som et nyfødt Barn om det. Netop som han stængte Porten, havde Nordby grebet fat i ham og tvunget ham til at vente og truet med at melde ham, hvis han sagde et Ord. Det var den eneste Befatning, Kristoffer havde havt med det — og at Nordby var saa splittergal, at han tænkte paa at røve en forlovet Jomfru, det var ikke engang kommet i hans Tanker. Hvordan Nordby havde faaet vide, hvem det var, de havde været paa

Jagt efter den Aftenen, det kunde han heller ikke skjønne.

«Jeg tænker, Bente har vidst det!» sagde Madame Heire i Fortrolighed til sin Mand. «Hvem anden kan vel ha sagt det til Nordby? Det Pigebarn er mangfoldigt! Der har hun ladet sin Far og andre af Byens gode Borgere løbe med Limstangen!»

Han gjorde en svag Indvending, men var i grunden af samme Mening.

Samuel Heire havde tænkt at lade Kristoffer slippe med en Dragt Prygl og forresten ikke melde ham, men Historien kom ud, og Kristoffer Henriksen indkaldtes for Retten, som eragtede, at da han ei i nogen ond Hensigt dette har forøvet, saa dog da han hørte og fornam Personen blev efterspurgt, har han ved sin Stiltienhed saameget mere været aarsaget i den Uleilighed heraf er opkommet. Thi bør han ei uden al Straf være forskaanet, men kjendes for Ret, at han bør til Erindring herfor staa i Byens offentlige Gabe-stok næste Prædikendag en Time før og en Time efter Gudstjenesten. — — — Samuel Heires Vrede lagde sig ikke saa snart. Det gjorde ikke noget Indtryk paa

ham, at hans Fætter i Christiania skrev til ham for at forsone ham med Giftermaalet:

«Gode Fætter og Ven!

At Du er et saa stort Fæ, havde jeg ikke troet, ja neppe at et saadant forefandtes inden vor Familie, som er anseet for sine gode Hoveder. Skulde du ikke være Presten evig taknemlig, fordi han har ægteviet din Datter til en baade agtet og velhavende Mand, istedetfor at forarsage ham afsat og sat paa bar Bakke med Hustru og Barneflok og Tyende. Vel er der megen Snak om dette, og et Fruentimmer bør jo ikke snakkes om, men tro du mig, Godtfolk havde snakket paa en mere ondartet Maade om hende, hvis hun nu ikke havde været en velhavende Madame. Baade du og din Datter kan sige, at naar Enden er god, er alting godt. Forson dig med hende og din Svigersøn og hils hende flittig fra mig. Jeg synes næsten, det var godt gjort af hende, men det tør jeg ikke sige, saa mine egne Døtre hører det.

Din hengivne Fætter og Ven
Peder Heire.»

«Ja ha, der har vi det, han holder med hende!»

TOLVTE KAPITEL

Næste Sommer.

«Min kjære Fader og min kjære Sted-Moder!

Med bævende Hjerte griber jeg Pennen for at bede Eder om Tilgivelse! Jeg maa melde Eder, at jeg er saa lykkelig, som det er muligt at være, og at jeg er en saa værdig Madame, at I, mine kjære Forældre, neppe vil tro Eders egne Øine, om I saa mig. Og jeg maa sige det selv, at det er ganske utroligt, hvor flink jeg er bleven udi alslags Husvæsen paa denne forholdsvis korte Tid. Alt, jeg gjør, er til min Husbonds store Tilfredshed; hvilket jeg kan tænke mig, at min kjære Sted-Moder har vanskeligt for at tro. Dog maa jeg sige, at dette ligesaa meget skyldes hans store Godhed som min Fortjeneste.

Næst efter at bede om Tilgivelse, maa

jeg gratulere mine kjære Forældre med den lille nye kjære Datter og ønske, at hun maa vokse op til sine Forældres Glæde og Fornøielse. Dernæst er det min Bøn, at jeg maa faa blive hendes Gudmoder, som Skik og Brug er, naar en gift Kone faar nye Søskende. Jeg haaber saa meget mere, at kjære Forældre ikke vil gjøre mig den Tort at forbigaa mig, som I nu maa have opbrugt alle de Faddere, som findes paa Moss.

Eders kjære Datter

Bente Samuelsdatter Heire.»

«Hun har Ret i den Ting, at det er saa sin Sag at finde Faddere til den ellevte,» sagde Madame Heire, «Jeg tror, hun er blit fornuftigere og mere omtænksom.»

«Det ser saa ud,» indrømmet Samuel Heire villig. «Det var kanske ligesaa godt at gjøre det og ikke give mere Anledning til Snak?»

«Jeg mener det samme,» sagde hans Kone. «Jeg ved oprigtig talt ikke, hvem vi skulde faat til at bære Barnet heller. Og Bente er i den Stilling, at hun kan gjøre meget for sin Guddatter.»

«Det er hun,» sagde han.

«Jeg har ikke vidst, om jeg turde snakke om det til Far og Mor,» vovet Malene sig til at sige, «men Bente har sagt til Madame Berg, at naar jeg kunde faa Lov at besøge hende, saa skulde hendes bedste Gjesteseng staa færdig med baade Ædderdunsdyner og Silketæpper.»

«Den Fornøielsen kan vi sagtens unde dig, Guldet mit!» sagde hendes Mor. «Naar Bente angrer sin Ulydighed og daarligere Opførsel, saa er det vor Pligt at tilgive hende.»

«Ja det er bare vor simple Pligt,» sagde Samuel Heire ivrig. «Jeg skriver med det samme og inviterer min Svigersøn og Datter til at komme Dagen før Barnedaaben, saa vi kan faa snakke lidt uforstyrret med dem, uden at det er andre Gjester tilstede. Det skal bli ganske underligt at se hende igjen!» — — — — —

Kristoffer Henriksen slog Porten op med et bredt Smil, da Seigneur Tønnes Nordby med Madame kom kjørende. Skjønt det var varm Sommerdag, havde han baade Sko og Strømper og ellers sin bedste Puds paa til Ære for den unge Madame, som nu for første Gang skulde gjeste sin Fars Hus.

Før de reiste hjemmefra, havde Bente sagt til sin Mand: «Jeg kommer til at tænke paa det, at Kristoffer kunde have fortjent andet end Prygl for den Tjeneste, han gjorde os — og saavidt jeg ved, er det det eneste, han har faaet.»

«Han skal faa en Sølv-Halvdaler,» havde Nordby svaret. «Jeg tænker, det vil være den bedste Smurning for Pryglene, han fik.»

Bente pakket den ind i en Lap flunkende rent Papir, som hun havde revet af et Brev, og sad med den i Haanden. Da Vognen svinget ind af Porten, sagde Nordby med et underfundigt Smil: «Tak for sidst, Kristoffer!»

«Tag den til en liden Erindring fra min Husbond og mig,» hvisket Bente og rakte ham Papiret med Sølvpengen.

Kristoffer bukket og takket, mens han blev sprutende rød. Han gløttet lidt paa Papiret: en Sølv-Halvdaler! Det var mere, end han havde faaet i baade Faddergave og Konfirmationsgave tilsammen!

Bente havde glædet sig over al Maade til Besøget, men da de nærmet sig Hjemmet, blev hun ganske beklemt.

Ved Indgangsdøren stod hendes Far og Stedmor for at modtage Datter og Sviger-

søn, og alle hendes Søskende i Rad efter Alderen.

Bente neiet og kysset sin Fars Haand, men han bøiet sig og kysset hende paa Panden. Det havde han bare gjort en Gang før — paa hendes Konfirmationsdag — og det gjorde hende ligesom endnu mere forvirret og bevæget.

Og kysset ikke hendes Stedmor hende ogsaa paa Panden!

Og Madame Heire smilte, men Bente vidste ikke, hvadslags Smil det var, hun mente, det var saan midt imellem.

«Kjære Svigerforældre har gjort os en stor Glæde ved at invitere os,» sagde Nordby.

«Glæden er ligesaa stor paa vor Side, kjære Svigersøn,» sagde Samuel Heire. «Vi har længe savnet vor kjære ældste Datter.»

«Ja vi har savnet dig,» sagde Madame Heire, «det har været stille i Huset, siden — siden du saa overraskende forlod dit Hjem og» —

«Lad os gaa op paa Salen,» sagde Samuel Heire.

Bente havde taget alle sine Søskende i Haanden, de var forlegne og lod til at genere sig for hende, ogsaa Malene.

«Der er nok endel Ting i Vognen, som

skulde ind — om kjære Forældre ikke vilde forsmåa,» stammet Bente.

Madame Heire havde med et halvt Blik seet, at der var en Rigelighed med Pakker i Vognen, og hun bød Malene have Opsyn med, at alt kom rigtig ind.

Før Bente gik ind, kunde hun ikke lade være at skotte op til Vinduet, som hun havde krøbet ud af den Aften. Der var alt ganske uforandret. Hun saa paa Tønnes Nordby og smilte, for det faldt hende ind, at saalænge Huset stod, vilde kanske Folk pege paa Vinduet og sige: «Ud af det Vinduet var det, at Bente Samuelsdatter Heire flygtet.» Men det gjorde slet ingenting heller.

Bente sad i Sofaen ved Siden af sin Husbond oppe i Salen. Hun lagde Mærke til, at Varetrækket var taget af.

Hun studerte paa, om hun burde sige noget om Tilgivelse, men for det første havde hun jo gjort det i Brevet, og for det andet, saa var det egentlig ikke noget at bede om Tilgivelse for, at hun heller vilde have Nordby end den svenske Presten, som havde Gigt og ni Børn.

Naar hun tænkte sig om, syntes hun nok, at det ikke var hende, som havde gjort Uret.

Aasille viste sig i Døren med Bret, hun havde udbedt sig det som en Gunst, at hun maatte faa gaa ind.

Bente smilte og nikked til hende. Saa fik hun se, at det var Sølvbrettet og det bedste Porselænet.

Da fik Bente Mælet igjen.

«Sølvbrettet og Kjøbenhavnerporselænet for min Skyld!» udbrod hun overvældet. «Alt det utænkte, et Menneske kan komme til at opleve ogsaa! Jeg mener, jeg drømmer, at jeg er i den syvende Himmel!»

Samuel Heire klapped hende smilende paa Skulderen. «Du er den samme gamle Bente, selv om du er blit Madame,» sagde han. Madame Heire smilte, men Bente vidste endnu mindre end før, hvadslags Smil det var. Det kunde være det samme, for naar hendes Stedmor fik se, hvad hun havde med til sin lille nye Søster og Guldatter, foruden Sølskeens, saa vilde hun blive saa blid som en Lærke: en Brokades Silkekjole efter Tønnes Nordbys Bedstemor havde hun syet Daabskjole af. Men hendes Søsken, som stod i en Kreds omkring dem i ærbødig Afstand, de pustet lettet ud og smilte: Bente var den samme som før, og var ikke blevet vigtig og storagtig.

TRETTENDE KAPTEL

I Prestegaarden.

Madame Glostrup sad hensunken i Grublerier. Af og til faldt Sytøiet ned i Fanget paa hende, og hun kastet et flygtigt Blik ud af Vinduet. Derude lyste Solskinnet paa grønne Træer og Buske og paa Blomster. Men det var ikke Blomsternes Pragt og Ynde, som tiltrak hende. Det hun lette efter, fandt hun ikke; de grønne Blade, hvor Sollyset sitret, og de røde og blaa og gule og hvide Blomster, de lignet allesammen hverandre, for de kunde jo ikke spises.

Det var en Udvei, hun søgte efter, en Udvei!

Hendes ældste Datter nærmet sig frygtomt.

«Hvad er det, du vil, Barnet mit?» spurgte hun.

«Jeg er saa sulten, Mor,» sagde hun.

«Det er bare en Time til Middag,» sagde Madame Glostrup kort.

«Har vi noe videre til Middag?» spurgte Barnet forsigtig.

«Vi maa ogsaa tænke paa den Dag imorgen,» svarte Madame Glostrup undvigende. «Dette er vor Trængselstid, Alette, og du er stor nok til at forstaa, at den ikke blir bedre ved, at vi klager — men derimod meget værre.»

«Men hvortlænge skal den vare?» spurgte Barnet paa samme frygtsomme Maade.

«Du maa da vide, at det ikke staar til os at afgang det,» sagde Madame Glostrup. «Men dine Forældre venter Hjælp af dig i denne vanskelige Tid, Alette! Du maa foregaa dine mindre Søsken med et godt Exempel paa Taalmodighed og Standhaftighed og tage dig af dem.»

«Far og Mor kan stole paa mig,» sagde den lille Pige, idet hun strammet sig op og rakte Haanden frem som til et Løfte.

«Jeg vidste nok det,» sagde hendes Mor og strøg hende over Haaret.

«Kunde det ikke gaa an at bede Kongen om at indsætte Far i sit Embede igjen?» spurgte Barnet voksent.

Madame Glostrup saa overrasket paa hende.

«Jeg har tænkt paa det samme,» sagde hun, «Kongen — eller hans almægtige Minister. Og nu ved jeg den Vei, jeg har at gaa, for de Ord har du ikke af dig selv, de er lagt dig i Munden, for at jeg skulde faa en Bekræftelse paa, at jeg har fundet den rette Udvei. — Du kan tage med dig dine Søskende og gaa op i Skogen — der kan dere nok finde noget spiseligt. Om det ikke er andet, saa er det Gjøgesyre.»

«Kan vi faa med en Kop, saa skal vi kanske faa med lidt hjem til Mor ogsaa,» sagde Alette. «Mor er blit saa tynd.»

«Ja bare forsøg at finde lidt, jeg glæder mig til at smage Gjøgesyre. Kanske det kan være Karvekaalrødder ogsaa.»

Madame Glostrup gik ovenpaa til Prestens Kontor. Det faldt hende ind, at han kunde jo slet ikke behøve at opholde sig der saa meget nu, han ikke havde sin Præken at studere paa, ikke heller Besøg af Bygdens Folk og intet at indføre i Kirkebøgerne. Der var ikke som før i Tiden ganske tæt af Tobaksrøg. Hr. Iver sad foran sit store Studerbord med Bastholms

Betragtninger opslaaet foran sig. Han saa forundret op.

«Min kjære Husbond,» begyndte hun, «har du Tid til at høre paa mig?»

Han afbrød hende: «Tiden staar til min Raadighed,» sagde han med Bitterhed.

«Du har aldrig bebreidet mig, at alt dette er mit Verk,» sagde hun, «og derfor er jeg dig stor Tak skyldig! Jeg har længe tænkt, at jeg, som har været Aarsagen til, at denne Trængselstid er kommet over os, jeg maa ogsaa forsøge at gjøre det godt igjen.»

«Du,» sagde han bare.

«Du mener, at en magtesløs Kvinde ingenting kan udrette?» sagde hun smilende. «Men snakke kan vi ialfald — det er vi jo kjendt for fra gammel Tid! Og hør, hvad min Plan er: at reise ned til Kjøbenhavn og tale vor Sag hos Guldberg.»

Hr. Iver sprang op og stirret paa hende.

«Jeg skal sige dig, at jeg har ordnet alle Ting i Tankerne,» fortsatte hun. «Syver Braatens ældste Søn har faret med en Fragteskude et Par Aars Tid, ved du, og jeg kjender til, at han er særdeles vel anskreven hos Skipperen for sin gode Op-

førsels Skyld. Han vil sikkert kunne udvirke Tilladelse hos Skipperen for mig til at være med. Niste maatte jeg naturligvis skaffe mig, og det blir det værste.»

Hr. Iver vilde sige: «jeg forbyder dig det,» men han kunde ikke. Vel var hun bare en Kvinde og dertil hans Hustru, men der var en Høihed over hende, han kunde ikke faa sig til at sige: «jeg forbyder dig.»

«En ussel Fragteskude,» sagde han. «En Nøddeskal af en Baad!»

«Men jeg ved ingen anden Leilighed til at faa fri Reise,» indvendte hun, «og det er paa høie Tid, at noget blir gjort. Se, hvor blege og tynde de er blit allesammen.»

«Jeg ser det nok,» mumlet han, «jeg ser det nok.»

«Kan det da gaa an at vente længer?» sagde hun. «Efter Sommeren vil det komme en Høst, hvor det ingenting er at høste. Var sidste Vinter slem, hvordan skal da den, som kommer, bli?»

«Det kan ingen svare paa!» sagde han mørkt. «Jeg skjønner nu, at det var risikabelt at tage hver Skilling, jeg kunde afse, til at bygge Enkesædet — det havde

været fornuftigere at tage det lidt mere over lang. En Nødskilling bør enhver have i Behold.»

«Det skulde bare mangle, at du gjorde dig Bebreidelser, fordi du har tænkt for meget paa at sikre Kone og Barn!» sagde hun. «Men sæt, at vi havde haft de Penge nu, saa var vistnok Nøden afværget for en Tid, men Forholdet til Menigheden havde alligevel været saa ilde, som det kunde, for de har mistet Tilliden til os. De tror vist, at det er noget, som de ikke kjender til, som er Aarsagen.»

«Ja det er saa,» sagde Hr. Iver og nikket. «Jeg hørte det af Klokker Larsen, da jeg gik ham paa Klingen forleden. At den lovbefalte Ydelse af Smør udeblev, det fandt jeg i sin Orden, men naar enhver frivillig Gave ogsaa pludselig ophørte, saa kunde jeg jo forstaa, at Bønderne mente, dette var en velfortjent Straf for en eller anden Misgjerning.»

«Jeg har jo ogsaa forstaaet det.» sagde hun. «Ingen spørger mig tilraads mere. Tænk paa alt det, som her var i saan god Gjænge! Ikke engang de syge kommer og beder om Raad og Medicin. Jeg gad vide, om de udelukkende gaar til Signe-

kjærringer, eller om de gaar lige til Nabo-
sognets Prestegaard. Maa vi ikke vove
det yderste for at faa en Forandring i
denne bedrøvelige Tingenes Tilstand?»

«Ikke dit Liv,» sagde han. «Og du
risikerer Liv og Helse, naar du reiser i
Høststormene — før kan du jo ikke komme
tilbage — og det ovenikjøbet med en Fille-
skude som «Haabet». Jeg ved, at Rederne
tænkte paa at lade den slutte at gaa alle-
rede for to Aar siden.»

«Men risikerer vi ikke Liv og Helse
allesammen, naar vi gaar en endnu værre
Vinter imøde end ifjor?» sagde hun. «Jeg
har jo ingen Betænkeligheder mere, for
da Alette for lidt siden spurgte mig, om
vi ikke kunde bede Kongen indsætte Far
i sit Embede igjen, saa kunde jeg ikke i
hendes Ord se andet end en Tilkjende-
givelse af, hvad jeg havde at gjøre. Er
du ikke af samme Mening?»

«Jo,» sagde han, «det kunde jo ikke
være tydeligere! Alette er vel et klogt
Barn, men det er dog udelukket, at et
Barn i hendes Alder af sin egen Fornuft
kan give voksne Folk Raad. Jeg tør ikke
modsætte mig det. Taler Rygtet sandt,
saa er Kong Christian den Syvende neppe

istand til at styre sine Riger eller tænke paa sine Undersaatters Ve og Vel, saa det maatte jo være Guldberg, man maatte henvende sig til, som du siger.»

«Syver Braaten havde hørt, at «Haabet» ventedes at blive seilfærdig i denne Uge, saa det var vel bedst, at jeg reiser i denne Dag,» sagde hun. «Jeg kan jo nok faa opholde mig hos Byfogdens saa længe.»

Børn og Tjenere blev kaldt ind, og Madame Glostrup fortalte dem om sin forestaaende Reise til Kjøbenhavn.

Derpaa læste Hr. Iver Bønnen for Reisende.

Hun lyttet andægtig. Hun havde aldrig reist længere end til Moss. Vistnok var Reisen til Kjøbenhavn baade lang og farlig, men hun følte sig beskyttet. Det var med fuld Tillid og Tryghed, at hun hørte sin Husbond læse: «Bevar mig fra vrang Veye, fra Røvere og Skalke og ondt Selskab og fra ald Nød og Fare.»

Og da han tilsidst læste: «Hjælp mig vel at udrette mit Ærinde og send mig glad og karsk hjem igjen,» da maatte hun formelig studse, for det var jo, som Bønnen var skrevet netop for hende.

Ved Afskeden gav Hr. Iver hende to Sølvkeer.

«Den ene skal du give Skipperen til Tak for, at han tager dig med,» sagde han. «Og den anden skal du gemme, om du skulde faa Brug for den.»

Høststormene legte omkring Prestegaarden. De kom brølende fra Nord, og de kom hvinende fra Syd, og de kom dansende fra Øst og fra Vest, mens de hvirvlet foran sig gult Løv. Borte paa Landeveien sprang Støvskeyen afsted saa fort, at ingen Traver kunde indhente den.

«Aldrig er det stille heller!» sukket Hr. Iver.

Han kunde ikke huske, om det pleiet at være saa blæsende paa denne Tid. Det kunde jo være muligt, han havde jo ikke lagt saa Mærke til det nogen anden Høst, men nu var det, som hvert Vindstød gjorde ham ondt, naar han tænkte paa, hvordan et Nøddeskal af en Baad blev drevet op og ned paa gyngende Bølger. Han kunde ikke tænke andet, end at hun nu maatte være paa Hjemreisen — for længe siden ogsaa.

Hver Aften var det en purpurrød Stribe paa Himlen, den glødet som Ildsluer nede

ved Aaskanten, og ovenover var den straalende gul. Det var stygt at se, syntes Hr. Iver, for det varslet Storm, bestandig mere Storm. Høsten var kommet for Alvor. Lønnetræernes Kroner i Prestegaards-Alleen, de skinnede som røden Guld. Og naar Aftenen kom, stilnet det ikke af, men Stormen tog kraftige Tag oppe paa Loftet, det knaget i Loftsbjælkerne endnu stærkere end om Dagen. Jomfru Aarø sendte mangt et bekymret Blik op til Taget og bemærket, at det hørtes, som om Blæsten var sluppet løs oppe paa Mørkloftet og ikke kunde komme ud igjen, slig Sus og Rumstering var det deroppe. Ret som det var sprang Dørene op paa vid Væg. Da var det en af Pigerne i Kjøkkenet, som ufravigelig sagde: «Det er Even Benløs, som er ude og gaar!»

Engang hørte Hr. Iver en af de andre svare: «Even Benløs er kanske ude og leter efter Smal-Hans. Han ved ventelig, at han træffes her i Gaarden.» Han gik forarget ud i Kjøkkenet og gav hende en alvorlig Tilrettevisning. Men saadan var det — tænkte han, naar Armoden trængte ind, saa slappedes selv Respekten for Husbonden, det var, som alt vilde opløses,

hans Menighed, som havde seet op til ham med Ærbødighed og Ærefrygt for hans hellige Embedes Skyld, den var nu som en Flok Faar uden Hyrde. De saa sky paa ham og undgik ham, naar de kunde. Han følte bittert, hvad det vilde sige at være en Prest, som blev seet paa med Mistillid i sin egen Menighed, men alligevel var det en Bekymring, som forjaget alle andre i denne Tid, det var Tanken paa den lille Skude, som blev tumlet om paa Bølgerne — en Nøddeskal af en Baad bare.

Om Aftenen lyste Maanen mellem drivende Skyer. Mens Lyset stod og blaffet paa Bordet for Vindpustene, lyste Maaneskinnet blaat bortover Gulvet. Det havde været Nymaane, mens han havde gaaet og ventet hver Dag, at hun kunde komme, og det var blevet Fuldmaane. Hvor mangan en havde ikke gaaet ligedan og ventet paa et Skib, som aldrig kom frem.

Hvergang en Gren fra nærmeste Lønne-træ dasket indpaa Vindusruden, saa han hurtig op: om det kunde være nogen, som banket paa Ruden? Og hvergang fulgte Jomfru Aarøe og Alette Retningen af hans Blik. Men det var bare den blaasorte

Nattehimmel udenfor, og Træerne i Alléen, som skimtedes, og et mat Lys fra Klokkerboligen. Og naar de hørte Hunden gjø borte paa nærmeste Nabogaard, gav de sig til at lytte: om Hunden kanske hørte nogen komme kjørende langt borte?

Hver Aften fortalte Jomfru Aarø nøiagtig, hvorlænge de havde ventet.

«Idag er det akkurat tre Uger,» sagde hun.

«Det var nu vistnok rent for tidligt!» sagde Hr. Iver.

Det var kommet en Sending fra Nordbys paa Huul nylig, men det var en meget knapt tilmaalt Grødportion, de fik til aftens.

«Melet skal vare, til Hr. Iver blir indsat i sit Embede igjen,» sagde Jomfru Aarø, «og hvem ved, naar det blir?»

Efter Aftens sagde Hr. Iver som sædvanlig: «Jeg gaar udover Veien en Times Tid eller halvanden. De blir vel siddende oppe saa længe, Jomfru, saa jeg kan komme ind igjen?»

«Ja da, jeg blir da oppe til Klokken ni.»

Hun sendte ham et misbilligende Blik,

da han var i Døren og mumlet: «Ligesom hun kommer før hjem igjen, fordi han gaar og ser efter hende hver evige Aften! — Men du kan gaa og lægge dig, naar du vil, Barn.»

«Mor har sagt, at jeg skal strikke tre Omganger efter Aftens,» sagde Alette, «og jeg er bare paa den første Pinden endnu. Kanske Mor kommer i Aften, jeg tror det næsten!»

«Du troede det igaar ogsaa,» indvendte Jomfru Aarøe.

«Ja jeg tror det allermest om Aftenen.»

Jomfru Aarøe svarte bare med et langt Suk.

Hr. Iver gik bortover Landeveien, som førte til Moss. Den første kjørende han mødte, stanset han og spurgte, om han kom fra Moss?

Nei, han gjorde ikke det, han havde været der igaar.

«Hørte du, om nogen Skibe var ankommet — eller om nogen tænktes at være forlist?» spurgte Hr. Iver.

«Jeg hørte bare, at mange havde været ventendes længe,» sagde Manden.

«Ja vel,» sagde Hr. Iver. «Du har kjørt

raskt, har du kjørt forbi nogen Mossefarere paa Veien?»

«Ikke det netop, men borte i Svingen saa jeg et Kjøretøi.»

«Da gaar jeg videre og møder det,» sagde Hr. Iver.

Han fik snart se en Kjærre, som ruslet fremover, i den sad en Bondemand og hans Kone. Da Presten kom nærmere, gav det et Ryk i ham: denne stolte Holdning med Hodet var saa kjendt og den brede hvide Pande. Kunde det være Bondens Kone?

Kvinden i Kjærren reiste sig halvt med et Udraab.

«Min kjære Husband!» raabte en Stemme, som han ikke havde hørt paa længe, «er alle ilive?»

Han nikket først, det varte en liden Stund, inden han kunde svare: «Alle er ilive.»

«Jeg har gode Nyheder,» raabte hun igjen. «Du er gjenindsat i dit Embede. Guldberg var meget naadig.»

Han nikket igjen, det var, ligesom han aldrig havde tænkt andet, end at Guldberg maatte opfylde hendes Bøn.

Kjærren var stanset, og Hr. Iver var sprunget hen til den.

Idet han rakte Haanden ud for at hjælpe hende ned, udbrød hun uvilkaarlig: «Aa, hvor jeg har længtet efter at komme hjem!»

«Saa du har længtet?» gjentog Hr. Iver, og han skjald om Mundvigerne. At hun havde længtet til sit Hjem — som jo hendes Pligt og Skyldighed var —, det forekom ham alligevel af ligesaa stor Vigtighed, som at han var gjenindsat i sit Embede.

«Ja du kan ikke tænke dig det,» sagde hun. «Jeg kunde næsten ikke tro, at jeg skulde opleve det!»

Da smilte Hr. Iver.

«Tror du, vi har længtet mindre?» spurgte han.

«Jeg tror nok, det vil bli en Glædesdag for Bygden ogsaa, denne,» sagde Bonden høitidelig. «Vi skjønner da, at Presten vor er blit uretfærdig afsat, siden Kongen har rettet paa det, strax han fik Greie paa det.»

«Tak, min gode Hans Larsen!»

FJORTENDE KAPITEL

Ved Bispevisitatsen.

Samtidig med Beretningen om Bente Heires og Tønnes Nordbyes Vielse fortælles om en Bispevisitats flere Aar efter hos Hr. Iver Glostrup.

Det var stort Selskab i Prestegaarden. Forrige Prækensøndag var det uddelt Indbydelser til alle de største Bønder i Hr. Ivers to Menigheder, Klokkeren og Organisten, Prestens fire Medhjælpere og Forligelseskommissæren Siegneur Tønnes Nordby, Procurator, Lensmand, Provsten, Nabo-presterne, alle med Hustruer. I Prestegaarden var desuden i Besøg Madame Glostrups Kusine, Alette, som var forlovet med den unge lovende Theolog Nicolai Wergeland.

Bispevisitatsen blev imødeset med stor Spænding og Ængstelse særlig af Skole-

lærere og Elever, men ogsaa af Madame Glostrup og Jomfruen og alle Tjenerne. Der var gaaet langvarige Forberedelser forud, neppe mindre end til selve Julen.

Og det var en ny Biskop, det var det, som gjorde, at der var en større Ængstelse og Spænding end sædvanligt over alle. Ingen kjendte til, hvad han syntes om af Mad og Drikke. Bispeværelset var, som det var blaast, saa den Ting var i orden, men likte han Lagener, som det lugtet Lavendler af, og syltede Rosenblade paa Ovnen — eller likte han det ikke? Bispeværelset var ildet to Dage iforveien for Sikkerheds Skyld, for det var først i Oktober.

En Forglemmelse blev rettet i sidste Øieblik. Det havde hændt med den forrige Biskop, at han ikke havde faaet sove, efter at Hanen var begyndt at gale ved Halvtretiden, og det havde sat ham ud af Humør. Den nye Biskop var allerede gaaet tilro, da Madame Glostrup husket paa Hanen og fik den anbragt i en af Husmandspladsene.

Alt gik som beregnet ved Middagen — som det jo var at vente med en Humør som Madame Glostrup. Visitatsen

var ogsaa forløbet upaaklageligt. Vistnok havde Biskoppen undertiden rystet paa sit ærværdige Hode, naar Svarene blev altfor ravgale, men til Slutning maatte han dog indrømme, at den almene Mands Kundskaber stod paa et høiere Trin der i Prestegjældet end vanligt, idet de allerfleste kunde læse taalelig flydende og mange endog skrive.

Provstinden var ikke med — Veiene var i saa slet Tilstand efter et langvarigt Regnveir, at hun ikke havde vovet det —; derfor var det Madame Nordby, som blev udseet til Bispens Borddame.

Ved Middagen var der mange smukke Taler, og det var ikke mer end en Mening om, at alt var særdeles vellykket.

Saa siger Biskoppen: «Sig mig, Hr. Iver, var det Dem eller Deres Formand, som havde nogen Ubehageligheder med en Vielse for endel Aar siden?»

Det blev saa stille om Gjestebudsbordet, at man kunde hørt en Naal falde.

Hr. Iver smilte med en Skjælm bag Øret og sagde: «Spørg Deres Borddame om det, Deres Høiærværdighed! Hun ved god Besked om den Vielsen!»

Madame Nordby var blussende rød som

en Rose, mens hun følte alles Blikke rettet mod sig.

«Jeg tror nok — Deres Høiærværdighed» — sagde hun stammende, «ja jeg ved, at alt endte vel baade for Brudeparret og for Presten.»

Saa vendte hun sig pludselig mod Tønnes Nordby og sagde hastig: «Sig noget du ogsaa da vel!»

Tønnes Nordby hævet sit Glas og sagde høitidelig: «Den Vielsen takker jeg Hr. Iver Glostrup og Madame for, saa længe jeg lever.»

The image shows a brown background with a repeating floral pattern. The pattern consists of thin, dark brown branches with small, stylized leaves and flowers. The flowers are simple, five-petaled shapes. The pattern is dense and covers the entire surface. Two vertical white strips are pasted onto the pattern, one on the left and one on the right. The left strip is wider and has a slightly irregular edge, while the right strip is narrower and more uniform. The text 'EP.' is printed in a simple, sans-serif font on the left white strip.

EP.

778

J 412 be

Trane Nanna

Berle Heires roman

BOKKORT

Utlånets
forfallsdag

Låntagerens
nummer

11-12-23

4.

792

J 412 be

Mag.

Depotbiblioteket

76g1 75 268

TT412b

THRANME. BENTHE HEIPRS ROMAN